

WILBUR SMITH

& Tom Cain

AL
press

edice
KIO KAN

PREDÁTOR

edice
KLOKAN

WILBUR SMITH

& Tom Cain

PREDÁTOR

edice
KLOKAN

COPYRIGHT © ORION MINTAKA (UK) LTD 2016
WILBUR SMITH ASSERTS THE MORAL RIGHT TO BE IDENTIFIED
AS THE AUTHOR OF THIS WORK. ALL RIGHTS RESERVED.
TRANSLATION © DALIBOR MÍČEK, 2017
COPYRIGHT © ALPRESS, S. R. O.

VŠECHNA PRÁVA VYHRAZENA.
ŽÁDNOU ČÁST KNIHY NENÍ DOVOLENO UŽÍT
NEBO JAKÝMKOLI ZPŮSOBEM REPRODUKOVAT BEZ PÍSEMNÉHO
SOUHLASU DRŽITELE PRÁV, S VÝJIMKOU KRÁTKÝCH CITACÍ
NEBO ODKAZŮ, KTERÉ TVOŘÍ SOUČÁST KRITICKÉHO HODNOCENÍ.

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU PREDATOR VYDANÉHO NAKLADATELSTVÍM HARPERCOLLINS
PUBLISHERS, 1 LONDON BRIDGE STREET, LONDON SE1 9GF

PŘELOŽIL DALIBOR MÍČEK

REDAKČNÍ ÚPRAVA LUKÁŠ FOLDYNA

GRAFICKÁ ÚPRAVA OBÁLKY TOMÁŠ ŘÍZEK

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

VYDALO NAKLADATELSTVÍ ALPRESS, S. R. O., FRÝDEK-MÍSTEK,

V EDICI KLOKAN, 2017

SHOP@ALPRESS.CZ

VYDÁNÍ PRVNÍ

ISBN 978-80-7543-437-1 (ePub)

Wilbur Smith v Alpressu

Egyptská tetralogie

Řeka bohů • Řeka bohů II. • Řeka bohů III. –
Čaroděj Řeka bohů IV. – Vnitřní oko

Sága Courtneyů

Dravec • Monzun • Modrý horizont
Triumf slunce • Na život a na smrt
Hromobití • Ptačí vodopády • Pobřeží v plamenech
Síla meče • Běsnění • Zlatá liška • Čas zemřít
Kopí osudu

Sága Balantyneů

Říše kamenného sokola • Tvrdší než diamant
Andělé pláčí • Leopard loví v temnotách
• Triumf slunce

Samostatné romány

Diamantová cesta • Volání na ďábla
Lovci diamantů Posel slunce • Orel v oblacích
Nenasytý jako moře • Běsnící spravedlnost
Píseň slonů • Zlatokopové • Oko tygra
Nářek vlků • Šelma • Bůh pouště • Zlatý lev

*Tuto knihu věnuji Niso,
která je Sluncem, jež prosvěcuje mé dny,
a Měsícem, jenž velebí mé noci.
Děkuji ti za tato nespočetná potěšení, děvče moje.*

Hector Cross se probudil s pocitem neurčitého strachu. Na chvíli mu trvalo, než se zorientoval a váhavě otevřel oči. Nevěděl, co může očekávat, a spatřil to dvojitými dveřmi ložnice – přicházelo to z terasy a blížilo se k němu. Měsíční svit se měňavě odrážel od stříbřitých okrajů mokrých šupin. Příšera se k němu kolébala na krátkých nohou a její drápy tiše škrábaly po betonové podlaze. Její ocas sebou s každým dunivým krokem mrskal ze strany na stranu. Přes dolní pysk visely žluté tesáky v ledovém úsměšku beze stopy humoru. Hectora zachvátila panika, stáhlo se mu hrdlo a na hrud' jako by dolehlo těžké závaží. Krokodýl strčil hlavu do otevřených dveří, zastavil se a upřel pohled na člověka na lůžku. Měl žluté oči lva s černými štěrbinami zornic. Teprve v té chvíli si Hector uvědomil, jak je ta bestie obrovská. Zcela zatarasila dveře, hrozivě se nad ním tyčila a znemožňovala mu jakoukoliv šanci na útěk.

Hector se rychle probral z šoku a skulil se z matrace. Popadl knoflík zásuvky nočního stolku, kam ukládal devítimilimetrovou pistoli Heckler & Koch, a prudce ji otevřel. Konečky prstů horečně šmátral po překližkovém dně šuplíku a hledal zbraň, ta však zmizela. Zásuvka byla prázdná. Zůstal úplně bezbranný.

Otočil se ke gigantickému ještěrovi a zvedl se do sedu s nohama složenýma pod sebou a zády opřený o pelest. Ruce zkřížil v zápěstí a zvedl je před obličej v obranné karatistické pozici. „Huš! Jdi ode mě!“ zařval, ale bestie neprojevila

nejmenší známky strachu. Zeširoka otevřela tlamu a odhalila řady špičatých tesáků dlouhých a silných jako Hectorovy ukazováky. Mezi nimi se černaly zbytky shnilého masa kořisti, kterou sežral. Smrdutý dech zaplnil místnost a Hectora do slova dusil. Uvázl v pasti, z níž nebylo úniku. Bezprostředně mu hrozila smrt.

Pak krokodýlí hlava změnila tvar a nabyla obludné lidské podoby, která byla ještě děsivější než ještěří zjev, rozmlácená a v pokročilém stupni rozkladu, slepé oči mléčně bílé. Hector ji však okamžitě poznal. Byla to hlava muže, který zabil jeho manželku.

„Bannock!“ sykl Hector a odtáhl se od nenáviděného obličeje. „Carl Bannock! Ne, to nemůžeš být ty! Jsi mrtvý. Zabil jsem tě, tvé smrduté tělo jsem předhodil krokodýlům. Dej mi pokoj a vrať se do hlubin pekla, kam patříš.“ Hystericky blábolil nesmysly, ale nemohl se ovládnout.

Pak ucítil, jak se k němu z temnoty pokoje vztáhly ruce bez těla, sevřely mu ramena a začaly jím třást.

„Hectore, miláčku! Probud' se! Prosím tě, probud' se.“

Snažil se odporovat sladkému ženskému hlasu a tlaku rukou, ty však vytrvaly. A potom se s obrovskou úlevou začal vymaňovat ze spárů noční můry, která ho opředla, a konečně se probudil.

„Jsi to ty, Jo? Pověz mi, že jsi to ty.“ Zoufale po ní ve tmě ložnice tápal.

„Ano, miláčku můj. Jsem to já. Klidně lež, už to bude v pořádku. Jsem tu s tebou.“

„Světlo,“ vyhrkl. „Rozsviť.“

Vyprostila se mu z náručí a natáhla se k vypínači nad čelem postele. Místnost zaplavilo jasné světlo. Hector poznal ložnici a vzpomněl si, kde je a proč tam je.

Pobývali jako hosté na skotském středověkém hradě, který se vypínal na břehu řeky Tay. Venku byla studená podzimní noc.

Zvedl náramkové hodinky odložené na nočním stolku na jeho straně postele a podíval se na ciferník. Ruce se mu po-

řád ještě třásly. „Proboha, tři hodiny v noci!“ Vztáhl paže k Jo Stanleyové a přitiskl si ji na nahý hrudník. Po chvíli se mu dech konečně uklidnil. Reflexy trénovaného bojovníka setřásly vysilující účinky zlého snu a Hector zašeptal Jo do ucha: „Omlouvám se za ten poplach a pozdvižení, lásko moje. Ale už se stalo. Jsme oba vzhůru, takže bychom toho mohli vhodně využít.“

„Jsi nenapravitelný a nezničitelný, Hectore Crossi,“ odvětila upjatě, ale neučinila nejmenší pokus odstrčit jeho hladící ruce. Místo toho se k němu přitiskla a svými rty vyhledala jeho ústa.

„Víš, že si na velká slova moc nepotrpím,“ řekl jí a oba na chvíli zmlkli. Jo mu pak zamumlala do úst, aniž se odtáhla.

„Vyděsil jsi mě, drahý.“

Vášnivě ji políbil, jako by ji chtěl umlčet, a ona se podvolila, když cítila, jak jí proti břichu bobtná a tvrdne jeho mužství. Po předchozím milování byla ještě vlhká a okamžitě ho chtěla stejně silně jako on ji. Překulila se na záda s rukama se-pjatýma za jeho krkem, a když ho stahovala na sebe, roztáhla stehna a vystrčenými boky mu vyšla vstříc. Pak jen zalapala po dechu, když do ní hladce vnikl.

Milování bylo příliš intenzivní, aby trvalo dlouho. Oba společně rychle dosáhli závratného vyvrcholení a po něm, stále spojeni, padali do propasti. Pomalu se vraceli ze vzdálených světů, kam je odnesla vášeň, neschopni slova, dokud se jim nezklidnil dech. Jo si dokonce myslela, že jí usnul v náručí, ale Hector se jí tiše, téměř šeptem zeptal: „Nemluvil jsem, že?“

Lež již měla připravenou. „Jen nějaké divoké výkřiky, nerosrozumitelné a nedávající smysl.“ Cítila, jak se vedle ní uvolnil, a pokračovala v šarádě: „O čem se ti vlastně zdálo?“

„Bylo to hrozné,“ odpověděl vážně, smích ukrytý pod seriózním tónem. „Zdálo se mi, že jsem vytrhl háček z tlamy pětadvacetikilového lososa.“

* * *

Aby jediným fouknutím neuhaslí křehký plamen vzájemné lásky, uzavřeli beze slov nepsanou dohodu. Jo Stanleyová se po Hectorově boku zúčastnila štvance na dva muže, kteří zavraždili jeho manželku. Když konečně uspěli a dopadli je v arabské pevnosti, kterou pro sebe vystavěli v nedostupných hlubinách středoafričké džungle, Jo očekávala, že Hector předá oba vrahy úřadům Spojených států, které je odsoudí a potrestají.

Jo byla právníčka a pevně věřila ve vládu zákona. Hector si na druhé straně vytvářel vlastní pravidla. Žil ve světě plném násilí, kde se zlo trestalo a mstilo s biblickou přísností: oko za oko a život za život.

Prvního zabijáka, Carla Bannocka, Hector popravil bez opory v zákonech. Nakrmil jím jeho vlastní krokodýly, které zločinec choval ve své arabské pevnosti, kde jej Hector dopadl. Velcí ještěři roztrhali Bannocka zaživa na kusy a ty potom sežrali. Jo náhodou u Bannockova dopadení a potrestání nebyla, takže mohla úspěšně předstírat, že o ničem neví.

Byla ovšem u toho, když Hector polapil druhého zabijáka, zločince, který si dal jméno Johnny Congo. Toho už texaský soud odsoudil k trestu smrti, jemu se však podařilo uprchnout. Jo se ohnivě postavila proti tomu, aby Hector Cross podruhé vzal zákon do vlastních rukou. Nakonec pohrozila, že jejich vztah ukončí, pokud Hector nepředá Conga orgánům spravedlnosti státu Texas.

Hector na její požadavek neochotně přistoupil. Trvalo to několik měsíců, ale nakonec texaský soud původní rozsudek smrti nad Johnnym Congem potvrdil a navíc ho shledal vinným z dalších mnohonásobných vražd, které po útěku z vězení spáchal. Datum popravy stanovil na 15. listopadu, tedy za dva týdny.

„Ježíši Kriste, Johnny, co to máte s obličejem?“

Shelby Weiss, starší společník houstonské právnícké firmy Weiss, Mendoza a Burnettová – neboli židák, mexický nádeník a bílá anglosaská protestantka, jak je jejich méně úspěšný

konkurenti s oblibou označovali –, seděl v malé kóji v budově číslo 12 věznice Allena B. Polunského v Západním Livingstonu ve státě Texas. Tato budova byla součástí takzvané Sekce smrti. Stěny kóje byly natřeny vybledlou a loupající se limetkově zelenou barvou a právník mluvil do staromódního telefonního sluchátka z černého bakelitu, které držel v levé ruce. Před sebou měl poznámkový blok velkého formátu a sadu ostrouhaných tužek. Na protější straně plexisklové přepážky stál v kóji identických rozměrů a tvaru, pouze bíle natřený, Johnny Congo, jeho klient.

Congo byl po svém zatčení vydán do Spojených států v emirátu Abu Zara na pobřeží Perského zálivu. Bylo to několik let po útěku z texaského nápravného zařízení v Huntsville. Většinu času strávil v Africe, kde si vybudoval osobní království v nejmenším a nejchudším africkém státě Kazundu na severozápadním pobřeží jezera Tanganika. Nebyl sám, žil s ním jeho sexuální partner z vězení a později i životní druh a obchodní společník Carl Bannock. Odtud pocházelo spojení s Weissem, jehož firma zastupovala Bannocka při jednání se svěřeneckým fondem, který založil zesnulý Henry Bannock, Carlův adoptivní otec. Právnícká práce byla striktně legální a extrémně výnosná jak pro Carla Bannocka, tak pro Shelbyho Weisse. Firma Weiss, Mendoza a Burnettová rovněž zastupovala Bannocka jako exportéra coltanu, rudy, z níž se získává tantal, kov cennější než zlato, protože tvoří základní materiál pro výrobu širokého spektra elektronických součástí. Ložiska rudy se nacházejí v západním Kongu a coltan lze tedy považovat za konfliktní minerál podobně jako takzvané „krvavé diamanty“. Tato stránka Carlova podnikání byla proto z morálního hlediska velmi diskutabilní, přesto však měl nárok na nejlepší právní zastoupení, jaké lze za peníze koupit. I kdyby měl Shelby Weiss důvod k podezření, že mladý Bannock žije s uprchlým odsouzencem na smrt, s nímž se zapojuje do nejrůznějších nechutných nezákonných aktivit od požívání drog po obchod s bílým masem, nikdy neviděl žádný důkaz

o jakýchkoliv nepravostech. Kromě toho Kazundu neuzavřelo se Spojenými státy dohodu o vydávání stíhaných osob, takže nebylo o čem diskutovat.

Jenomže pak Johnnyho Conga najednou na Středním východě dopadl bývalý důstojník britských speciálních jednotek Hector Cross, který se oženil s vdovou po Henrym Bannockovi Hazel. To z něj vlastně udělalo, jak Weiss usoudil, Carlova švagra, ovšem bez nejmenšího náznaku příbuzenské lásky. Hazel byla zavražděna. Cross z její smrti vinil Carla Bannocka a vydal se ho stíhat, aby se pomstil. A nyní Bannock zmizel z povrchu země.

Hector Cross však dopadl Johnnyho Conga a v emirátu Abu Zara, který extradiční smlouvu se Spojenými státy uzavřel, ho předal čtyřem federálním policistům. A tak se Congo znovu ocitl v cele smrti a nebyl na něho pěkný pohled. Očividně dostal pořádnou nakládačku.

Johnny Congo se v kóji krčil jako dělová koule nacpaná do krabičky od sirek. Byl to obrovský muž. Měřil téměř dva metry a tomu odpovídala i jeho postava. Na sobě měl vězeňskou uniformu sestávající z bílé bavlněné polokošile s krátkým rukávem, zastrkané za pas rovněž bílých elastických kalhot připomínajících pyžamo. Na zádech se mu skvěla dvě velká černá písmena DR, která napovídala, že obýval Death Row, celu smrti. Uniforma měla být volná, ovšem na Johnnym Congovi se napínala jako střívko na klobásce a knoflíky, které přidržovaly látku přes vypracované svalstvo hrudi, ramenou a paží, hrozily utržením. Congo vypadal jako Minotaurus, napůl člověk a napůl býk z řeckého bájesloví. Po letech rozmařilého života a nestřídmého požitkářství hodně ztloustl, ale břicho před sebou nosil jako zbraň, další pomůcku, jak si prokletit cestu životem a zastrašit protivníky. Pouta na jeho zápěstích a kotnících byla spojena řetězem, ale právníka více zaujaly krvavé tržné rány kolem rozbitých úst, bílé dlahy hrubě upevněné ke zlomenému nosu a ošklivé podlitiny, které na mnoha místech tváří dodávaly uhlově tmavé zápa-doafričké pokožce červenofialový nádech zralých švestek.

„Počítám, že jsem asi narazil do dveří. Nebo to byla jiná nehoda?“ zamumlal Congo do sluchátka.

„Udělalí vám to policajti?“ zajímal se Weiss. Pokusil se vložit do hlasu účast, ale sotva dokázal zamaskovat vzrušení. „Jestli ano, mohl bych to použít u soudu. Četl jsem hlášení a tam se jednoznačně uvádělo, že když vás v Abu Zara přebírali, byl jste spoutaný. Jde o to, že pokud jste pro ně nepředstavoval žádnou hrozbu a nemohl jste se bránit, neměli oprávnění použít proti vám fyzickou sílu. Není to moc, ale něco přece. A my potřebujeme každou pomoc. Poprava je stanovena na patnáctého listopadu, to znamená za necelé tři týdny.“

Congo zavrtěl obrovskou oholenou hlavou. „Todle mi neudělal žádněj policajt, nýbrž ten bílej zkurvysyn Hector Cross. Něco jsem mu řek. Zřejmě se mu to moc nelíbilo.“

„Co jste mu řekl?“

Congovi se roztřásla ramena dunivým ochraptělým smíchem, který zněl stejně hrozivě jako vzdálený hrom ohlašující bouřku. „Řekl jsem, že jsem to byl já, kdo dal rozkaz k vraždě, a teď cituji, 'té tvé zkurvené děvky'.“

„Ach, bože...“ Weiss si hřbetem ruky otřel čelo a pak vrátil sluchátko k ústům. „Slyšel vás ještě někdo jiný?“

„Jasně, slyšeli mě všichni. Řval jsem dost hlasitě.“

„Zatraceně, Johnny, vy si to jenom ztěžujete.“

Congo přistoupil těsně k přepážce, předklonil se a opřel se lokty o pultík. Zahleděl se přes plexisklo s tak nepřičetným vztekem v očích, že sebou Weiss mimoděk škubl. „Měl jsem k tomu pádný důvod,“ zavrčel, „sakra pádný důvod. Ten zkurvysyn Cross mě připravil o jediného člověka, na kterém mi v mým podělaným životě záleželo. Nakrmil s ním posrané krokodýly. Rozumíte? Ty zasrané bestie sežraly Carla zaživa! Ale Cross je pitomý debil a udělal dvě chyby.“

„No jo, jaké chyby?“

„Za prvé nepředhodil těm krokodýlům i mě. Ani bych o tom nevěděl, člověče. Byl jsem úplně mimo, napumpovali do mě sedativa nebo co, a vůbec nic bych necítil.“

Weiss zvedl pravou ruku, v níž pořád držel tužku, dlaní proti přepážce. „Moment! Zadržte. Jak o těch krokodýlech víte, když jste byl v době, kdy údajně sežrali vašeho přítele, v bezvědomí?“

„Crossovi chlapi o tom mluvili v letadle. Řehtali se jako koně, když popisovali, jak čelisti trhaly Carla, který ječel o milost. Měli obrovské štěstí, že jsem byl spoutaný, přivázaný k sedačce a ještě omotaný nákladní sítí. Kdybych se mohl pohnout, utrhal bych jim hlavy a nacpal jim je do prdele.“

„Ale skutečný důkaz, že je Carl mrtvý, nemáte, vidíte? Chci tím říct, že jste neviděl jeho mrtvolu, nemám pravdu?“

„Jak bych mohl vidět mrtvolu?“ zařval Congo. „Byl jsem mimo a Carl trčel v krokodýlích střevěch! Proč mně kladete tak debilní otázky?“

„Kvůli svěreneckému fondu Carla Bannocka,“ odpověděl Weiss tiše. „Dokud někdo nepředloží důkaz, že je Carl Bannock mrtvý, fond mu bude povinen vyplácet jeho podíl na zisku společnosti. A – čistě hypoteticky – může tyto peníze využívat každý, kdo má přístup ke Carloovým bankovním kontům. Hector Cross důkaz o jeho smrti rozhodně nepředloží, protože tím by sám sebe obvinil z vraždy. Ptám se tedy znovu a oficiálně do protokolu: máte nějaký přímý, osobní důkaz, že je Carl Bannock mrtvý?“

„Ne, pane,“ odvětil Johnny důrazně. „Co o té věci vím, jsem slyšel od cizích lidí. Nic jsem neviděl, protože jsem v té době byl pod sedativy. A jak o tom tak přemýšlím, ještě v tom letadle jsem byl omámený po těch drogách. Možná jsem ve skutečnosti nic neslyšel, jenom jsem si to představoval. Anebo se mi to zdálo, co já vím?“

„Souhlasím. Sedativa opravdu mohou vyvolat efekt podobný drogové intoxikaci. Je docela dobře možné, že jste ten rozhovor, o kterém jste se před chvílí zmínil, ve skutečnosti neslyšel. Ale pojďme dál. Řekl jste, že Cross udělal dvě chyby. Která byla ta druhá?“

„Nevyhodil mě z toho letadla, když jsme byli deset kiláků nad zemí. Přitom by mu stačilo otevřít rampu v zadní části trupu, nechat mě po ní sklouznout a potom se akorát dívat, jak padám,“ Johnny Congo hvízdnutím napodobil pád těžkého břemene, „celých těch deset kiláků a bum!“ Pěstí jako kladičem udeřil do dlaně druhé ruky.

„Zůstal by po vás zatraceně hluboký kráter,“ poznamenal Weiss suše.

„Jo, to teda jo.“ Congo se zasmál a pokyvoval velkou houlou hlavou. „A kdyby v té sedačce seděl přivázaný Cross a já se na něho díval, určitě bych ho shodil jako lidský létající talíř. Vůbec bych se nerozmýšlel. A on to chtěl udělat, to teda jo. Udělal by to, kdyby ta jeho pitomá čubka držela hubu a neukecala ho.“

Weiss nalistoval v zápisníku předchozí stránku a zamračeně četl, co si poznamenal. „Promiňte, ale neříkal jste, že je mrtvá?“

„Řekl jsem, že jsem nechal zabít jeho manželku. Nemusíte se stydět říct to naplno. Tohle byla jiná čubka, s tou si začal po smrti své ženy. Je právnička jako vy. Cross jí říkal Jo. Ta začala fňukat, že neměl Carla zabíjet. Že překročil americké zákony. Kvákala cosi o právu... ‚O právu, podle kterého žiju a které ctím,‘ tak to řekla. Nakonec mu dala ultimátum. Jestli mě Cross zabije stejně, jako zabil Carla, už si k té její sladké pipině ani nečichne.“ Congo pokrčil rameny. „Nevím, proč se Cross nechal od ní ukecat. Já bych se na ni vysral. Mě nebude žádná čubka poučovat, co je dobré a co zlé. Řekl bych jí, že její pipina patří mně. Dal bych jí pořádnou lekci, aby podobnou chybu už neopakovala, jestli víte, jak to myslím.“

„Ano, už jsem v obraze,“ řekl Weiss. „Ale co vy? Pro každý případ vám objasním situaci. Když jste utekl z věznice...“

Congo přikývl. „To už je dávno.“

„Ano, je, ale zákonu na tom nezáleží, protože když jste utekl, dělily vás od termínu popravy dva týdny. Byl jste shledán vinným z mnoha vražd, a to nemluvím o těch, které byly

spáchány na váš příkaz během vašeho uvěznění. Vyčerpali jste všechny možnosti odvolání. Za dva týdny by vás tenkrát připoutali k nosítkům, zabodli vám do loketní jamky jehlu a pak by se jenom dívali, jak umíráte. A v tom spočívá váš problém, Johnny. Přesně to se totiž stane teď. Utekl jste a znovu vás dopadli. A nyní jste zpátky přesně tam, kde jste byl, než jste si vlezl do pytle se špinavým prádlem, nechal se hodit na korbu nákladního automobilu a provézt bránou věznice na hlavní silnici.“

Pokud se Weiss snažil Conga ohromit vážností jeho situace, nepovedlo se mu to. Obr zkřivil obličej do ohavné parodie úsměvu. „Člověče, to ale byla perfektní akce, že jo?“

Weiss zachoval neutrální výraz. „Jsem zastánce práva, Johnny. Nemohu vám blahopřát k tomu, co byla zjevně zločinecká aktivita. Ale jinak ano, objektivně vzato vidím, že naplánování a provedení útěku se vyznačovalo vysokou efektivitou.“

„Fajn. Takže jak efektivní pro mě budete dnes?“

Shelby Weiss měl na nohou ručně šité vysoké boty Black Cabaret Deluxe, výrobek firmy Tresa Outlaws v El Pasu. Oblek pocházel z módního salonu Gieves a Hawkes, který sídlí na adrese Savile Row číslo 1 v Londýně. Košile mu šili v Římě. Uhladil si klopu saka a tiše řekl: „Takhle se neoblékám proto, že bych byl ve své práci špatný. Povím vám, o co se pokusím – o nemožné. Odvolám se na všechny laskavosti, které mi někdo dluží, využiju všechny své kontakty, nechám své nejbystřejší spolupracovníky podrobně prostudovat všechny případy, jaké jim přijdou na mysl, jestli by se nenašel nějaký precedens, na němž bychom mohli postavit nové odvolání. Budu pracovat do roztrhání těla a do poslední vteřiny. Ale vždycky se svými klienty jednám naprosto upřímně, a proto vám musím sdělit, že moc naděje nechovám.“

„Ha,“ zavrčel Congo. „No dobře, už jsem na vaší vlnové délce...“ Vztyčil se v plné výšce, povzdech si a zvedl spoutané ruce, aby se mohl poškrabat na zátylku. Pak tiše promlu-

vil. Odložil postoj tvrdého gangstera a jako by mluvil spíš k sobě než k Weissovi. „Celý život jsem měl lidi, kteří se o mě starali, a dobře vím, že si mysleli: *Je to jenom velký, tupý negr*. Mou nejčastější přezdívkou byla *gorila* a věřím, že mnozí to pokládali za kompliment. Jako když jsem na střední škole hrál ofenzivní levé křídlo za Nacogdoches Golden Dragons a trenér Freeney říkával: ‚Dneska jsi hrál jako rozzuřená gorila, Congo,‘ a myslel tím, že jsem převálcoval všechny ty bastardy v obraně soupeře, aby nějaký hezounek rozehrávač mohl předvádět ty své nadhozy, při kterých všechny roztleskávačky tekly. A já na to: ‚Děkuju, trenére,‘ skoro jako kdybych ho oslovil ‚Massa‘.“

V Congovi bobtnaly emoce. „Ale uvnitř jsem vždycky cítil, že nejsem žádný blbec. Uvnitř jsem cítil, že jsem lepší než ostatní. A zrovna teď přesně chápu, jak si stojím. Takže vám povím, co bych po vás chtěl. Chci, abyste kontaktoval jednoho kluka, co jsem znal. Jmenuje se D’Shon Brown.“

Weiss vypadal překvapeně. „Cože? Myslíte *toho* D’Shona Browna?“

„Koho jiného? Zním jediného chlápka toho jména.“

„Já jen, že D’Shon Brown je něco jako génius. Děcko ze slumu, kterému ještě není třicet a už kráčí ke své první miliardě. Úžasně pohledný s úžasným životopisem, před jehož ložnicí se staví do fronty krásné ženy. Máte teda parádního přítele.“

„No, po pravdě řečeno jsem ho už dlouho neviděl, takže nejsem plně informován o jeho současné situaci. Ale on určitě bude přesně vědět, kdo jsem. Sdělíte mu datum, kdy mě mají odvézt do Huntsville na popravu. A potom mu řekněte, že bych se s ním rád viděl, třeba by mi povolili návštěvu, než mě položí na nosítka a píchnou mi injekci. S jeho bratrem Aleutianem jsme si byli opravdu hodně blízcí. Chudáka kluka zabili v Londýně a byl to Cross, kdo mu vzal život. Takže máme společný osobní zážitek, když nás o milovanou osobu připravil jeden a ten samý chlap. Rád bych D’Shonovi vyslovil sou-

strast, potřásl mu rukou a možná ho i pevně objal, aby věděl, že s ním cítím.“

„Dobře víte, že to nepůjde,“ upozornil Weiss. „Stát Texas již odsouzcencům na smrt nepovoluje žádnou formu tělesného kontaktu. Nejlepší, co pro vás může Brown udělat, je vzdát účtu vaší mrtvole, až bude po všem.“

„No, každopádně mu to vyřídíte. Povězte mu, co bych rád. No a teď bych vám měl vystavit plnou moc k manipulaci s mým bankovním účtem, abyste si z něj vybral palmáře a podobně, že?“

„Ano, to by šlo.“

„Fajn. Mám účet v soukromé bance Wertmuller-Maier v Ženevě. Dám vám číslo účtu a všechna hesla, která budete potřebovat. Ze všeho nejdřív chci, abyste někoho poslal, aby vyprázdnil mou bezpečnostní schránku a její obsah neprodleně odeslal na vaši adresu. Chci, aby schránku odemkl a truhličku, která v ní je, zapečetil třeba voskem nebo podobnou sračkou, aby do ní nikdo nemohl. Potom z mého účtu vyzvedněte tři miliony. Dva budou pro vás jako záloha za vaše služby. Další milion je pro D'Shona. Předáte mu i truhličku z mé bezpečnostní schránky. Může ji otevřít. Povězte mu, že jsou v ní mé osobní předměty, které pro mě moc znamenají. Chci, aby mi je vložili do rakve a pohřbili je spolu s mým tělem. Mluvím o rakvi, protože chci, aby D'Shon organizoval můj pohřeb a hostinu po obřadu. Ať z toho udělá událost, na kterou účastníci do smrti nezapomenou. Požádejte ho mým jménem, ať pozve všechny známé z doby, kdy jsme byli malí kluci, aby mi prokázali poslední úctu. Povězte mu, že bych si toho opravdu vážil. Můžete to udělat?“

„Milion dolarů za pohřeb a hostinu?“ podivil se Weiss.

„Jo, sakra. Chci procesí pohřebních vozů a limuzín, bohoslužbu třeba v katedrále nebo tak nějak a na závěr pořádný flám, na kterém oslaví můj pobyt tady na zemi: k jídlu kaviár a prvotřídní žebírka, u baru Cristal a Grey Goose a podobné dobroty. Hele, milion nic není. Četl jsem, že ten podivín, co

založil Facebook, utratil za svou svatbu deset mega. Jak o tom tak uvažuju, Shelby, dejte D'Shonovi dva melouny. Povězte mu, ať uspořádá parádní mejdan.“

„Pokud si to tak přejete, mohu to samozřejmě zařídit.“

„Jo, tak si to přejú. A zdůrazněte mu, že je to přání umírajícího. A to je vážná věc, ne?“

„Ano, je.“

„No tak se postarejte, aby pochopil, o co tu jde.“

„Samozřejmě.“

„Fajn. Takže pro přístup k mému účtu potřebujete následující.“ Congo odříkal číslo konta, název a pak dlouhou řadu zdánlivě náhodných alfanumerických znaků. Shelby Weiss si všechno pečlivě zapsal do bloku a pak vzhlédl.

„Dobře, mám to poznačeno. Chcete mi říct ještě něco?“ zeptal se.

„Už nic.“ Johnny zavrtěl hlavou. „Akorát se sem vraťte, až zařídíte všechno, o co jsem vás požádal.“

Aleutian Brown byl gangster. Patřil k hlavním pohlavárům černošského gangu známého jako Andělé neboli Málíkové. Jeho členové se rádi prezentovali jako Alláhovi bojovníci, i když většina z nich by si jen s obtížemi uměla přečíst dětský komiks, natož korán. Ovšem jeho mladší bratr D'Shon byl z úplně jiného těsta. Vyrůstal ve stejně tvrdém prostředí jako Aleutian, byl stejně vzteklý na celý svět a jako člověk stejně bezohledný a krutý. Rozdíl spočíval v tom, že uměl své pocity mnohem lépe skrývat a byl natolik inteligentní, aby se poučil z toho, co postihlo jeho staršího bratra a ostatní kumpány z jejich čtvrti. Většina jich hnla ve vězení nebo pod zemí.

Takže D'Shon tvrdě pracoval, nedostal se do žádného průšvihů a akademické stipendium mu umožnilo nastoupit na Baylor. Po bakalářské promoci získal další stipendium a zapsal se na právnickou fakultu Stanfordovy univerzity, kde se specializoval na trestní právo. Promoval s vyznamenáním

a hravě zvládl zkoušky před komisí advokátní komory státu Kalifornie. D'Shon Brown měl vynikající startovní pozici, která mu umožňovala zvolit si hvězdnou kariéru obhájce ve věcech trestních anebo dravého žalobce u některého obvodního státního zastupitelství. Ovšem pravý důvod, proč studoval práva, byl jiný. Chtěl být co nejlépe vybaven k tomu, aby mohl zákony nikoliv hájit nebo prosazovat, nýbrž je porušovat. Sám sebe viděl jako Kmotra pro jedenadvacáté století. Na veřejnosti se tedy prezentoval jako vycházející hvězda podnikatelské komunity se silným zájmem o charitu: „Chci jen splatit svůj dluh,“ říkával obdivně zírajícím žurnalistům. V soukromí se ovšem věnoval jiným podnikatelským záměrům: prodeji drog, vydírání, obchodu s lidmi a prostituci.

D'Shon okamžitě pochopil, že sdělení Johnnyho Conga obsahuje skrytý podtext. Byl přesvědčený, že i Shelbymu Weisovi je to naprosto jasné, ovšem oba museli hrát svou roli, aby mohli kdykoliv popřít, i pod přísahou, že by se jejich rozhovor týkal něčeho jiného než touhy odsouzence k smrti po okázalém pohřbu. Ovšem to, jak Johnny zdůrazňoval, že chce, aby ho D'Shon před smrtí navštívil a objal, jak mluvil o vozidlech, která si přál v pohřebním průvodu – inu, člověk nemusel být atomový fyzik, aby mu bylo jasné, o co tady jde.

Pokud tedy Johnny Congo chce, aby si svět myslel, že požádal D'Shona, aby zorganizoval pohřeb a smuteční hostinu, pak to Brown udělá. S dvěma miliony dolarů převedených na jeho účet z Congovy ženevské banky usoudil, že oslavu v měřítku, jaké Johnny naznačil, nemůže uspořádat v jeho rodném městě Nacogdoches. Proto D'Shon obvolal nejprestižnější hřbitovy v Houstonu a pak vybral místo pro hrob na břehu jezera v místě zvaném Sunset Oaks, kde byly trávníky zastřižené jako na golfovém hřišti v Augustě a na slunci se třpytila zurčící voda, a objednal nádherný mramorový náhrobek. Poté předložil hýřivou poptávku nejznámějším a nejdražším květinářstvím, cateringovým firmám a podnikům zajišťujícím oslavu a vyzval je k předložení nabídek.

Průzkum trhu provázely četné telefonáty a e-maily. Když se s dodavatelem dohodl, tištěné smlouvy nesvěřil poště, nýbrž kuryrní službě, aby se ujistil, že se bez nejmenších pochybností dostaly k adresátům. Uhradil zálohy a řádně je zaúčtoval. Rozeslal přes dvě stovky pozvánek. Každému, kdo by se chtěl přesvědčit o upřímné snaze splnit poslední přání Johnnyho Conga, mohl předložit nespočet důkazů.

Ale zatímco se odehrávaly veřejné přípravy, D'Shon vedl řadu nezaznamenaných soukromých rozhovorů o zcela jiných záměrech týkajících se Johnnyho Conga, zejména v Houstonském golfovém klubu, jehož byl váženým členem; při obědích v restauraci Uchiko v Austinu, kde jedl sashimi z platýse a farmářskou kachnu s kandovaným exotickým ovocem na rozmarýnu; anebo při večerech v brazilské steakové restauraci Gama Gaúcha v San Antoniu, kde si pochutnával na filet mignon po brazilsku. Bez jakýchkoliv písemných dokladů předával velké částky v hotovosti prostředníkům, kteří doručovali tlusté svazky papírků s portréty dávno mrtvých prezidentů mužům, jejichž jediný zájem o pohřby spočíval v dodávkách mrtvol. Těmto lidem bylo doporučeno, aby koordinovali svou činnost prostřednictvím Rashada Trevaina, majitele klubu, jehož holdingovou společnost House of Rashad z třiceti procent vlastnil investiční trust DSB registrovaný na Kajmanských ostrovech.

Obecně se vědělo, že se D'Shon Brown nijak aktivně nepodílí na Rashadových obchodních aktivitách. Když ho vyfotografovali při slavnostním otevření dalšího podniku, řekl reportérům: „S Rashadem mě pojí úzké přátelství ještě z doby, kdy jsme jako vyhublí kluci z chudinské čtvrti chodili spolu do první obecné. Když za mnou přišel se svou představou nového přístupu k luxusní zábavě, s potěšením jsem do něj investoval. Je přece dobré pomoci příteli, nemyslíte? Ukázalo se, že Rashad je ve svém oboru skoro tak dobrý jako já ve svém. Prosperuje, jeho zákazníci mají zaručenu vynikající zá-

bavu a mně se investované prostředky bohatě vracejí. Všichni jsou šťastní.“

Samozřejmě až na ty, kdo D'Shonovi nebo Rashadovi zkřížili cestu. Ti nebyli šťastní ani v nejmenším.

„Motory na neutrál. Spustit kotvy!“ Ve vodách Atlantiku asi sto padesát kilometrů od severního pobřeží Angoly nechal kapitán Cyril Stamford zastavit FPSO *Bannock A* nad hloubkou dvanácti set metrů. Zkratka FPSO znamená Floating Production, Storage and Offloading a takto označená plavidla zajišťují těžbu, úpravu, skladování a vykládku ropy. Prostě plovoucí rafinerie. Z celé flotily společnosti Bannock Oil měla tato loď to nejméně imaginativní a evokativní jméno a nevypadala o nic lépe. Moderní supertanker samozřejmě nedisponuje elegancí závodní jachty, přesto svou obrovskou velikostí bezesporu působí majestátně, když křížuje světové oceány. *Bannock A* se skutečně mohla chlubit rozměry supertankeru. Trup byl dostatečně dlouhý a široký, aby se na něj vešly tři fotbalové stadiony poskládané za sebou. Nádrže pojaly téměř čtyři sta milionů litrů ropy o váze tří set tisíc tun. Byla však stejně nevzhledná jako hroch v sukénce baletky.

V den, kdy nad ní převzal velení, se kapitán Stamford spojil přes Skype se svou manželkou doma v Norfolku ve Virginii. „Jak dlouho už tuto práci dělám, Mary?“ zeptal se jí.

„Déle, než si oba pamatujeme, drahý,“ odpověděla.

„Přesně tak. A můžu ti říct, že jsem se za ty roky neplavil na ohavnější kocábce, než je tahle. Ta by se nemohla líbit ani vlastní matce.“

Zkušený lodní kapitán, který více než čtyřicet let sloužil nejprve u vojenského a pak u obchodního námořnictva Spojených států, neřekl nic než holou, nepříkrášlenou pravdu. Se svou toupou, jakoby useknutou přídí a krabicovým trupem vypadala *Bannock A* jako kříženec mezi gigantickou bárkou a obřím kontejnerem. A aby toho nebylo málo, její paluby pokrývaly

od jednoho konce k druhému masivní nástavby ocelových trubek, nádrží, pilířů, boilerů, jeřábů a krakovacích věží, třicet metrů vysokých komínů, obklopených spletíým předivem červenobíle natřených podpůrných nosníků a traverz, které vyrůstaly na zádi.

Přesto existoval důvod, proč správní rada Bannock Oil schválila více než miliardovou investici do stavby této obrovské plovoucí obludy. Její výrobu zadala loděnici Hyundai v jihokorejském Ulsanu a při panenské plavbě dlouhé dvacet tisíc kilometrů pověřila jejím velením svého nejzkušenějšího kapitána. Když FPSO *Bannock A* pomalu a neohrabaně proplula Korejským průlivem do Žlutého moře, překonala Jihočínské moře, minula Singapur, Malackým průlivem pronikla do Indického oceánu, obeplula mys Dobré naděje a podél západoafrického pobřeží Atlantiku zamířila na sever, finančníci v Houstonu odpočítávali dny, kdy se jim jejich investice začne vracet. Zkratka FPSO v sobě skrývá tajemnou alchymii a *Bannock A* již velmi brzy začne čerpat ropu z vrtné plošiny usazené asi pět kilometrů severně od místa, kde zakotvila. Tato plošina byla uvedena do provozu jako první těžební zařízení v ropném poli Magna Grande, které společnost Bannock Oil objevila před více než dvěma roky. Do rafinerie na *Bannock A* bude denně proudit 80 000 barelů husté surové ropy, z níž se vydestiluje řada velmi dobře prodejných produktů od mazacích olejů po benzin. Tyto produkty budou uskladněny v gigantických lodních nádržích, dokud je do svých útrob nenačerpají tankery Bannock Oil, které je rozvezou na místa určení. Očekávaná produkce pole Magna Grande přesahovala dvě stě milionů barelů. Pokud svět náhle neztratí chuť na petrochemické výrobky, může společnost Bannock Oil očekávat celkový výnos vyšší než dvacet miliard dolarů.

Znamená to, že *Bannock A* vydělá mnohonásobně více, než činila počáteční investice do její stavby. A nepotrvá dlouho, než se pustí do práce.

* * *

Hector Cross uvolnil kožený třmen a odklopil kryt placaté termosky, vyňal z něj nerezový pohárek, odšrouboval víčko, nalil do pohárku kouřící vřelou kávu a napil se. Zhluboka vydechl potěšením. Hrozící déšť se nakonec nespustil, což je ve Skotsku třeba považovat za požehnání, a mezerami mezi mraky občas proniklo slunce. Jeho paprsky ozářily skupinky stromů, které vyrůstaly na březích řeky a vytvářely nádhernou mozaiku listoví, které si zčásti podrželo letní zeleň a jinak měnilo barvu do pestré směsice podzimní červené, oranžové a žluté.

Bylo krásné jít. Cross chytil jen pár atlantských lososů, kteří v pozdním létě a za časného podzimu táhnou dolním tokem řeky Tyne a jejích přítoků. Jeden byl úctyhodný, ale nijak pozoruhodný šestikilový kousek, ale na tom nezáleželo. Hector se těšil z pobytu v přírodě, na řece, obklopený skvostnou krajinou hrabství Perth a jeho mysl netížily jiné starosti než hledání tůní, kde odpočívají lososi, a rytmické nahazování prutu značky Spey, jímž posílal mušky přesně na místa, která pokládal za ideální pro přilákání ryb k návnadě. Celé dopoledne mu vyplnila ryzí radost ze života a noční démoni se vtrátili kamsi daleko. Ale když se teď zakouzl do obloženého chleba, který mu připravil hradní kuchař, Cross zjistil, že se v myšlenkách vrací ke své noční můře.

Udivil ho strach, který se ho zmocnil, ten druh hrůzy, při kterém se i těm nejodvážnějším mužům rozklepou kolena a stahuje se hrdlo, až se nemohou pohnout ani dýchat. Něco podobného dosud zažil pouze jednou, když se jako šestnáctiletý mladík připojil k lovecké výpravě masajských chlapců vyslaných, aby dokázali svou mužnost tím, že uloví starého lva, jehož vyhnal ze smečky mladší a silnější samec. Nahý až na černou bederní roušku z kozí kůže a ozbrojený pouze krátkým oštěpem a koženým štítem stál Cross uprostřed řady hochů, která čelila obrovité šelmě, jejíž mohutná vztyčená hřívá zlatě planula pod africkým sluncem. Možná kvůli pozici, kde se nacházel, ale spíš proto, že jeho bílá kůže v řadě černých těl upoutala lví zrak, to byl Hector, na koho se šelma vrhla. Přes-

tože ho hrůza téměř ochromila, nezůstal trčet jako solný sloup, ale vykročil kupředu proti poslednímu skoku vztekle řvoucího lva a namířil proti němu ostrý hrot oštěpu.

První pušku sice dostal ještě jako dítě a od té doby pravidelně lovil, ale lev byl první opravdová kořist, kterou Hector zabil. Pořád ještě cítil horkou krev, která na něj jako gejzír vytryskla z tlamy smrtelně zraněné šelmy. Stále si pamatoval radostné vzrušení, jaké se dostavuje, když se člověk postaví smrti a překoná ji. V tom okamžiku se mu splnil sen a stal se bojovníkem, jakým chtěl vždycky být. A už jím zůstal, nejprve jako důstojník v pluku SAS a později jako majitel Cross Bow Security.

Vyskytly se chvíle, kdy byly jeho činy zpochybňovány. Jeho vojenská kariéra rázem skončila, když zastřelil tři irácké povstalce, kteří odpálili nálož vedle silnice. Exploze zabila šest vojáků. Hector se svými zbylými muži atentátníky vystopoval a donutil je, aby se vzdali. Nesourodá trojice právě vylézala z krytu s rukama nad hlavou, když vtom jeden z nich sáhl pod hábit. Cross netušil, co tam povstalec ukrývá, zda nůž, pistoli, nebo dokonce sebevražednou vestu, která je všechny pošle do království nebeského, a na rozhodnutí měl jen zlomek vteřiny. Myslel především na bezpečnost svých mužů, a tak stiskl spoušť samopalu Heckler & Koch MP-5 a všechny tři Iráčany zastřelil. Prohlídka dosud teplých těl ukázala, že žádný z nich nebyl ozbrojen.

Následoval vojenský soud, který uznal Crossovu obhajobu, že jednal v sebeobraně a bránil i své podřízené, a uznal ho nevinným. Nebyl to však příjemný zážitek, a přestože Hector bez problémů ignoroval narážky a pomluvy žurnalistů, politiků a nejrůznějších aktivistů, kteří nikdy nestáli před vážnějším rozhodnutím, než zda si mají do ranní kávy nalít plnotučné, nebo raději odstředěné mléko, nedokázal se smířit s myšlenkou, že by svými činy mohl ohrozit pověst jednotky, kterou miloval.

Požádal tedy o propuštění a se ctí odešel do civilu. Boj pokračoval, i když už ne ve službách Jejího Veličenstva. Jeho firma pracovala v podstatě exkluzivně pro společnost Bannock Oil a chránila její těžební a zpracovatelská zařízení na Středním východě před teroristickými útoky a sabotážemi. Tehdy se seznámil s Hazel Bannockovou, vdovou po zakladateli společnosti Henrym Bannockovi. Ta po manželově smrti převzala řízení Bannock Oil a svou rozhodností a ryzí silou vůle zajistila její prosperitu a nebývalý růst. Ona a Hector byli stejně tvrdohlaví, stejně hrdí a stejně egoističtí. Ani jeden nechtěl ustoupit o jediný milimetr, ale bojovný antagonismus, jímž jejich vztah začal, byl zřejmě zdrojem jeho síly. Jeden druhého vzájemně vyzkoušeli a z toho se zrodil vzájemný respekt a pak i neřízená fyzická touha, která se změnila v hlubokou a vášnivou lásku.

Manželství s Hazel Bannockovou uvedlo Crosse do světa, jaký dosud nepoznal, do světa, v němž se miliony počítaly na stovky a telefonní čísla v adresářích patřila prezidentům, monarchům a miliardářům. Ovšem sebevětší množství peněz a moci nedokáže změnit podstatu lidské existence: člověk není více imunní vůči nemocem, není méně zranitelný před kulkou či bombou a ztráta milované bytosti mu stále může trhat srdce. A jako si za peníze můžete koupit nové přátele, stejné peníze k vám přivádějí i nové nepřátele.

Hazel se narodila v Africe stejně jako Hector a i ona chápala a akceptovala zákon džungle. Když Cross dopadl Adama Tippoo Tipa, zločince, který unesl a později zavraždil Hazelinu dceru Caylu a její matku Grace, byla to Hazel, kdo vraha vlastní rukou popravila. „Je to moje povinnost k Bohu, k mé matce a dceři,“ řekla, než si osušila slzy, přitiskla pistoli k Adamovu týlu, rukou pevnou jako skála sevřela pažbu a vpálila kulku do mozku zločince.

Tato smrt však zplodila další smrt. Hazel se stala obětí vraždy. Cross zabil Carla Bannocka, jednoho ze dvou mužů odpovědných za její smrt. Ten druhý, Johnny Congo, čekal

v americké věznici na popravu. Zemře, jako zemřeli ostatní, leč způsobem, jakému dávala Jo Stanleyová přednost: na příkaz soudu, v popravčí komoře po aplikaci smrtící injekce. Tím snad umírání skončí. Poprvé v životě byl Hector Cross připraven zvážit možnost, že nastala chvíle stáhnout se z bitevního pole, než ho z něj odnesou ve vaku na mrtvolu. Jeho život se nyní změnil. Měl dceru, která již ztratila matku. Nemohl připustit, aby ztratila i otce. A měl také Jo. Přinesla do jeho života mír a příslib jiného, lepšího, šťastnějšího žití.

„Už nejsi tak mladý jako kdysi, Hecku,“ řekl sám sobě, když s lupnutím v kolenních kloubech vstal ze skládací plátěné židličky, na níž při obědě seděl. Fyzickou sílu neztratil, ale svaly ho po každé námaze bolely o něco víc než dříve. Možná nastala chvíle, kdy by měl aktivní operace Cross Bow Security svěřit svým nejbližším podřízeným Davidu Imbissovi a Paddyemu O’Quinnovi. Bůh je mu svědkem, že jsou na ten úkol dokonale připravení. A stejně tak i Paddyho světlovlasá ruská manželka Nasfa, žena stejně bezohledně nebezpečná jako oslnivě krásná.

Hector zvedl udici, přebrodil se doprostřed proudu řeky a zahájil odpolední rybaření. Než však poprvé nahodil, bleskla mu hlavou myšlenka, že je téměř připraven sdělit Jo novinku, jakou toužila slyšet: rozhodl se, že se usadí. Protože jakmile zemře Johnny Congo, odejde tím ze světa poslední z jeho nepřátel. Snad mu to konečně dovolí užívat si tichého, mírumilovného života.

Možná, pomyslel si a chystal se nahodit návnadu přes řeku. A možná se lososi naučí lapat mušky.

Jak odpovídalo jeho postavení jednoho z mladých pilířů houstonké společnosti, vlastnil D’Shon Brown luxusní lóži na fotbalovém stadionu Reliant, domácím hřišti klubu Houston Texans. Na zápas proti tradičním divizním rivalům, týmu Indianapolis Colts, pozval do lóže svého firemního bezpečnost-

ního konzultanta Clinta Hardinga, bývalého poručíka Texas Rangers, elitní policejní jednotky. S Hardingem přišla i jeho manželka Maggie a jejich tři dospívající děti, D'Shona pak doprovázela jeho současná přítelkyně, úchvatná světlolvasá dědička realitního impéria Kimberley Mattsonová, která v šíleně drahých staromódních džínsech s pěti kapsami vypadala potřeštěně, ale nádherně – není divu, když kalhoty pocházely ze salonu Brunella Cucinelliho. Nohavice si vyhrnula nad kotníky, aby se pochlubila zbrusu novým tetováním, růžovým věnečkem. Společnost doplňovali Rashad Trevain, jeho manželka Shonelle a devítiletý syn Ahmad. V lóži se usadilo deset bohatých a ctihodných Houstoňanů, mladých i starších, mužů a žen, černých a bílých. A všichni se na fotbalovém zápase ve seze bavili. Sloužící byl připraven naservírovat jim teplé i studené gurmánské občerstvení ze soukromého bufetu. V kbelících s ledem ležely láhve ležáku, bílého vína a nealkoholických nápojů pro děti. Sada televizních obrazovek přinášela přímé přenosy všech ostatních střetnutí, která se onu neděli hrála. Do každé luxusní lóže vklouzla roztleskávačka v lesklých červených kozačkách, miniaturních modrých kalhotkách a k prasknutí naplněném topu. Vzato kolem a kolem, umíte si představit lepší obrázek Ameriky jedenadvacátého století?

V polovině druhé čtvrtiny zaznamenal domácí tým položení míče a stadion vybuchl jásotem. D'Shon se naklonil ke Kimberley, odsunul jí vlasy z ouška, které pak políbil, a stále s úsměvem na rtech zašeptal: „Omluv mě, drahá. Musím probrat nějaké obchodní záležitosti a na hřišti se teď nějakou dobu nestane nic zajímavého.“

„Něco, o čem bych měla vědět?“ zeptala se Kimberley, která se sama mohla chlubit vynikajícími podnikatelskými instinkty.

„Ani ne. Rashad má nějaké problémy v jednom ze svých podniků. Domnívá se, že ho barmani berou na hůl. Čas od času zamhouří oko nad nějakým tím drinkem zadarmo, ale bedny šampaňského přehlížet nemůže.“

D'Shon vstal a přesunul se do zadní části lóže, kde už na něj čekali Rashad a Harding. „Už jste našli řešení těch krádeží?“ zeptal se jich.

„Jo,“ odvětil Harding. „Pošlu tam svého člověka v utajení a nechám ho zaměstnat jako číšníka. Pokud se tam něco děje, zjistí to a oznámí, kdo za tím stojí.“

„Jsem rád, že jste to vyřešili. A teď mi povězte, co se stane s Johnnym Congem. Stejně je to sranda. Mohl bych napsat dizertaci na téma hrdelního trestu z hlediska zákona, ale o detailech provedení dohromady nic nevím. Například jak převezou chlapa jako Johnny z jedné věznice na popravu do druhé?“

„Velmi ostražitě,“ odpověděl Harding suše. Byl to vysoký, štíhlý muž, opálený a tvrdý jako vydělaná kůže, a než začal pracovat pro D'Shona Browna, býval zatraceně dobrý policajt, na což byl dodnes hrdý. Zaměstnání šéfa ochranky bylo poctivé, ale jak šel čas, nemohly mu uniknout špinavé pravdy, které se skrývaly pod lesklým pozlátkem Brownovy korporátní fasády. Na vlastní oči žádný zločin neviděl, dokázal však vycítit přetrvávající zápach kriminality. Jeho hlavní problém ale spočíval v jiném objevu: jak moc si sám, ale hlavně jeho rodina, váží a cení mnohem vyššího příjmu, který po svém odchodu od Rangers dostával. Neexistovalo, že by se vrátil k vládním výplatním šekům, a tak Harding usmířil své svědomí stejně jako Shelby Weiss – nikdy se nedopustil ničeho očividně protiprávního a nikdy nenapomáhal nelegálním aktivitám.

Například právě teď mu instinkt policisty napovídal, že Brown a Rashad kují nějakou lotrovinu, ale dokud nepadla konkrétní informace o úmyslu porušit zákon a rozhovor se odehrával na veřejně přístupném místě, vždycky mohl po pravdě tvrdit, že neměl nejmenší ponětí o přípravě nebo spáchání zločinu.

Z této myšlenkové konstrukce vycházel, když pokračoval: „Polunského věznice leží asi půldruhého kilometru východně od jezera Livingston a kolem není nic než tráva a pár stromů. Kdyby se kdokoliv z vězňů dostal mimo areál, což je

nesplnitelný sen, neměl by se kam schovat. Nápravné zařízení Walls, kde se popravuje, je jiné, nachází se prakticky v centru Huntsville.“

„A co se děje mezi tím?“ chtěl vědět D'Shon.

„No, mezi oběma věznicemi je to vzdušnou čarou asi pět-ašedesát kiláků. A jezero se rozkládá přímo mezi nimi, takže pro přepravu lze zvolit tři základní trasy. Můžete objet jezero z jihu nebo ze severu anebo ho překročit po mostě Trinity. Úřad pro přepravu vězňů má pro takovou operaci vypracovaný standardní postup. Kolonu tvoří tři vozidla a odsouzený vždycky sedí v tom prostředním. Vpředu a vzadu pak jede hlídkový vůz státní policie. Přesný čas odjezdu z Polunského věznice znají pouze žalávníci, policisté a důstojníci přepravy vězňů, kteří se na transportu přímo podílejí. Zvolená trasa přesunu samozřejmě není veřejně známá.“

„Ale je to jedna z těch zmíněných tří, ano? Severní, jižní nebo prostřední,“ ujišťoval se Rashad Trevain.

„Ano, pane, to jsou základní trasy. Ale počet variant je mnohem vyšší. Tak pro začátek můžete z Polunského vyjet dvěma směry. Potom tu existuje silnice podél západního břehu jezera z Cold Spring do Point Blank, která propojuje jižní a střední trasu, takže se můžete přesunout od jedné ke druhé.“

„Násobné variace,“ podotkl D'Shon.

„Správně. V tom spočívá celý vtíp. Dopředu totiž nelze konkrétní trasu odhadnout. Navíc jedou vždycky tři vozidla plná ozbrojených policistů, což je obrovská palebná síla. Poslyšte, pane Browne, nevím, jestli je to pro vás dobrá, nebo naopak špatná zpráva, ale váš kámoš Johnny Congo se na místo určení dostane živý a zdravý.“

„Rozhodně to tak vypadá,“ souhlasil D'Shon. Stadion znovu zaburácel a J. J. Harding ohlásil obrat. „Měli bychom se vrátit ke hře,“ dodal Brown, ale když se vraceli ke svým křeslům, poklepal Rashadovi na rameno a řekl: „My dva si musíme promluvit.“

* * *

Moderní technologie překypují nezamýšlenými důsledky. Detailní satelitní zobrazení zemského povrchu v aplikaci Google Earth umožňuje každému, kdo disponuje wi-fi připojením na internet, shromažďovat zpravodajské informace způsobem ještě nedávno vyhrazeným pouze globálním supervelmocím. Podobně každý, kdo si otevře zprávu v programu Snapchat, zahájí desativteřinové odpočítávání k jejímu zničení. A jakmile je informace pryč, nedá se žádným způsobem vystopovat ani obnovit. Ve velkém toho využívají teenageři, kteří si vyměňují selfie a lechtivé sexuální příspěvky, aniž by jejich rodiče něco tušili, a stejně tak i plánovači zločinných operací, kteří nechtějí zanechat jedinou stopu po svých rozhovorech.

D'Shon Brown mohl spoléhat na nesčetné kontakty a jedním z nich byl specializovaný obchodník se zbraněmi, který se rád vychloubal svou schopností sehnat cokoli od obyčejné pistole po armádní výzbroj a munici. V programu Snapchat si s D'Shonem vyměnili řadu zpráv. Nejprve definovali problém, pak nabídli různá řešení a nakonec se celá záležitost zredukovala na tři slova: Krakatoa, Atchissons a FIM-92.

Zatímco probíhala zmíněná debata, jiní pomocníci odcizili na parkovištích u nákupních center, v městských ulicích a na přepychových předměstích několik nejmodernějších sportovní-užitkových vozidel. Všechno to byly luxusní importované modely stavěné pro vysoké rychlosti: dva sportovní Range Rovers s pětilitrovými přeplňovanými motory, Porsche Cayenne, Audi Q7 a vyladěný Mercedes MD63 AMG, který zrychloval z nuly na stovku za čtyři vteřiny. Během několika hodin po krádeži byla ze všech automobilů demontována veškerá sledovací zařízení, ještě předtím, než je řidiči rozvezli do různých dílen k přestříkání. Falešné registrační značky již čekaly. Policisté zatím vysvětlovali naštvaným majitelům, že pro nalezení jejich vzácných vozidel sice udělají všechno, co bude v jejich silách, ale šance nevidí příliš růžově.

„Nerad to říkám, ale tyto modely se kradou na objednávku,“ slyšela velmi znepokojená manželka vedoucího manažera jedné

olejářské firmy. „Vaše porsche je už pravděpodobně za hranicemi a rozdává radost někde v Reynose nebo v Monterrey.“

Rashad Trevain posadil svého člověka na řadu hodin k internetu a nechal ho prověřit každou prodejnu nákladních automobilů podél hranice s Louisianou až do Montgomery v Alabamě, kde měl hledat čtyřnápravové vyklápěčky vyrobené po roce 2005 s méně než 400 000 kilometrů na tachometru a cenou pod 80 000 dolarů. Kolem poledne muž oznámil, že našel dva Kenworthy T800 a jeden Peterbilt 357 z roku 2008 s extra dlouhým návěsem, které vyhovovaly zadaným specifikacím. Nákladáky byly koupeny za nabídkovou cenu prostřednictvím dealera s úzkými vazbami na kriminální podsvětí, který prodával zásadně jen za hotové, neobtěžoval se papírováním a utrpěl okamžitou ztrátu paměti, pokud se týká jmen a obličejů zákazníků. Automobily pak byly převezeny na západ do autoservisu v texaském Port Arthuru, kde se jim dostalo té nejlepší péče za dobu jejich životnosti. Mechanici namontovali větší vstříkovací trysky a nové hlavy válců, písty a pneumatiky. Každá jednotlivá součástka prošla důkladnou kontrolou a byla očištěna nebo nahrazena. Prostě cokoliv, jen aby se tyhle ojeté stroje pohybovaly rychle jako jarní kuřata. V předvečer popravy Johnnyho Conga odjely nákladáky do Galvestonu a na korbu každého z kenworthů bylo naloženo čtyřicet a na peterbilt padesát tun hrubého odpadu – kusy betonu, cihly, dlažební kostky a kamení. Nyní automobily čekaly naložené, zamčené a připravené vyrazit. A jako poslední pohlazení byl do každé kabiny za sedadlo řidiče umístěn dvacetilitrový plastový kanystr s připojeným časovaným odpalovačem.

Crossovi chybělo do konce posledního odpoledního rybaření půl hodiny, když mu zazvonil iPhone uložený v horní kapse vesty Rivermaster a rozbil klid světa, v němž nejhlasitější zvuky představovalo zurčení proudu mezi kameny v korytě řeky Tay a šumění větru v korunách stromů.

„Zatraceně!“ zamumlal. Vyzváněcí tón, který se ozval, Hector vyhradil telefonátům z hlavní kanceláře Bannock Oil v Houstonu. Od své svatby s Hazel patřil Hector Cross k ředitelům společnosti, která nesla jméno jejího prvního manžela. Vládl tedy dostatečnou mocí, aby mohl zanechat příkaz, že nesmí být rušen, pokud to nebude absolutně nutné, ovšem s touto mocí šla ruku v ruce i odpovědnost být v případě potřeby neustále k zastížení, kdekoliv a kdykoliv. Vytáhl mobilní telefon, podíval se na displej a spatřil jméno *Bigelow*.

„Nazdar, Johne,“ pozdravil. „Co pro vás mohu udělat?“

John Bigelow byl bývalý senátor Spojených států, který po Hazelině smrti převzal roli předsedy představenstva a generálního ředitele Bannock Oil. „Doufám, že nevolám nevhod, Hecku,“ řekl s vlídnou přívětivostí rozeného politika.

„Zastihl jste mě uprostřed řeky ve Skotsku, když jsem se snažil chytit lososa.“

„Ach, hrozně nerad ruším chlapa při rybaření, takže budu stručný. Právě mi volali z ministerstva zahraničí...“ Na lince se ozvalo praskání statické elektřiny, kvůli kterému Crossovi uniklo několik slov, a potom znovu uslyšel Bigelowův hlas: „... si velmi vážím. Jmenuje se Bobby Franklin. Washington evidentně získává spoustu informací o možných teroristických útocích na ropná zařízení v západní Africe a v afrických pobřežních vodách.“

„Samozřejmě vím o problémech, které jsme měli v Nigérii,“ odpověděl Hector a okamžitě zapomněl na lososy, jeho mozek se bleskurychle přeorientoval na profesní záležitosti. „Dostávali jsme výhrůžky, že napadnou naše vrtné věže na pevnině, a před několika lety zaútočili piráti na zásobovací loď *C-Retriever*, která obsluhovala mořské plošiny – pokud si dobře vzpomínám, zajali několik rukojmí. Ale nikdy nikdo nešel po zařízeních umístěných tak daleko od pobřeží, jako budeme mít na ropném poli Magna Grande. Sděлил vám ten kontakt na ministerstvu zahraničí, že se má situace změnit?“

„To zrovna ne. Spíš šlo o předběžné varování, abychom se připravili na každou možnost. Podívejte, Hecku, všichni víme, jakou hrůzou jste v posledních měsících prošel, ale kdybyste s tím kontaktem mohl promluvit a pak vymyslet, jak bychom měli zareagovat, co se týká bezpečnosti, byl bych vám velmi zavázán.“

„Můžu dokončit rybářský výlet?“

Bigelow se zasmál. „Jistě, to vám musím umožnit! Stačí, když se k tomu dostanete v příštích dnech. A ještě jedna věc... Všichni jsme slyšeli, že jste toho bastarda Conga předal federální policii. Jako bývalý zákonodárce vám za to chci vyjádřit hlubokou úctu. Nikdo by vám neměl za zlé, kdybyste vzal zákon do vlastních rukou, když jste věděl, že právě on způsobil tragickou ztrátu, která vás i nás postihla. Dobře víte, jak moc jsme všichni Hazel milovali a respektovali. Zachoval jste se správně a já vám mohu slíbit, že i my v Texasu se zachováme správně. Můžete se na nás spolehnout.“

„Děkuji, Johne, vážím si toho,“ řekl Cross. „Požádejte sekretářku, ať mi pošle kontaktní údaje, a já se s tím člověk z ministerstva zahraničí spojím, jen co se vrátím do Londýna. Ale teď, kdyby vám to nevadilo, bych se vrátil k rybaření. Právě jsem zahlédl prvotřídního lososa, který má dobrých deset kilo, a rád bych mu naservíroval mušku, než odpluje.“

Hector Cross spustil mušku do proudu vedle místa, kde stál, pak zvedl špičku prutu za sebe a předvedl dokonalý švih a poslal návnadu přesně tam, kde bude pro kořist představovat neodolatelné pokušení. Přestože se však soustředil výhradně na rybu, v koutku mysli se již těšil na úkol, který mu John Bigelow nastínil.

Připadalo mu to jako dokonalý přechodový můstek, po němž se vrátí do pracovního procesu. Plně využije své vojenské zkušenosti a schopnost naplánovat zajímavý a důležitý úkol, zajistit pro něj vybavení a vycvičené muže a nakonec ho splnit. Ale práce, i když náročná, bude v zásadě spočívat v zajištění preventivních opatření. Stejně jako všichni vojáci, námořníci

a letci, kteří trávili desetiletí studené války výcvikem na boj v třetí světové válce, jež naštěstí nikdy nepropukla, i on se bude připravovat na teroristickou hrozbu, která může být teoreticky velmi reálná, ale v praxi vysoce nepravděpodobná. Má-li skutečně vést život méně nasáklý krví, při kterém však nezemře nudou, tohle představuje vynikající začátek.

Bylo půl deváté ráno dne 15. listopadu a ranní zprávy ve všech houstonských médiích začínaly reportáží o chystané popravě nechvalně proslulého vraha Johnnyho Conga, kterému se už jednou podařilo uprchnout z cely smrti. Pokud to však byla hlavní událost dne, jinde se odehrávala jiná, neméně důležitá dramata. Jedno z nich se právě rozvíjelo v lékařské ordinaci v River Oaks, jedné z nejbohatších rezidenčních komunit v celých Spojených státech, kde doktor Frank Wilkinson vrhal pronikavé, ale laskavé pohledy na trojici seřazenou na židlích před psacím stolem.

Po Wilkinsonově pravici seděl jeho přítel a dlouhodobý pacient Ronald Bunter, starší partner advokátní kanceláře Bunter a Theobald. Byl to nevysoký, upravený stříbrovlasý muž, jehož jindy snad až úzkostlivě dokonalý vzhled narušovaly temné stíny pod očima, šedavý odstín pokožky a – což u něj Wilkinson dosud nikdy nezaznamenal – nevyžehlené záhyby tmavošedého obleku. Když stařík při příchodu pozdravil, tenký, precizní hlas se mu mírně chvěl. Byl očividně vyčerpaný a prožíval těžký stres. On však nebyl pacient, kterého měl lékař dnes vyšetřit. Nalevo seděl vysoký, statný a energický čtyřicátník, syn Rolanda Buntera Bradley. Měl husté černé vlasy sčesané dozadu a nageľované do vrstevnaté dokonalosti, jako kdyby pózoval fotografovi. Vypadal jako muž, který se ve volbách uchází o veřejný úřad. Jeho jasně modré oči hleděly na doktora Wilkinsona s vyzývavou přímostí, jako kdyby byl Brad Bunter kdykoliv ochoten pustit se do souboje. Přesto však lékaři neušlo, že i on trpí velkou únavou, i když ji

dokázal skrývat lépe než jeho otec. Nebylo to však nic, co by nespravil pořádný celonoční spánek.

Pacientka, jejíž stav přivedl Bunterovy do lékařské ordinace, seděla mezi oběma muži: Rolandova manželka a Bradleyho matka Elizabeth, kterou všichni přátelé a příbuzní znali jako Betty. Jako mladá bývala výjimečně krásná, blondatá jako Grace Kellyová, a navíc mimořádně inteligentní. S Ronniem se seznámila, když oba studovali první ročník Texaské univerzity. O rok později se vzali a od té doby tvořili nerozlučnou dvojici.

„Nevím, čím jsem si ji zasloužil,“ říkával Ronnie. „Nejen že je pro chlapa jako já až moc krásná, ale je také mnohem chytřejší. V každém semestru až do promoce na právech měla lepší známky než já. Kdyby se nevzdala kariéry, aby mohla pečovat o rodinu, vedla by dnes firmu ona.“

Dnes však seděla mezi manželem a synem shrbená, sešlá stařenka. Vlasy měla rozčuchané a její jindy bezchybný denní úbor, tvořený přiléhavými plátěnými kalhotami s nohavicemi končícími těsně nad kotníky, bílou halenkou pošitou perličkami a kašmírovým propínacím svetrem nahradila stará purpurová polokošile zastrčená za šedé pytlovité kalhoty a laciné tenisky. Na klíně držela kabelku a neustále ji otevírala, vytahovala z ní složený list papíru, chvíli tupě hleděla na rukopisné poznámky, pak ho zase složila a vrátila do kabelky.

Doktor Wilkinson počkal na celé kolo rituálu a pak se jemně zeptal: „Víte, proč jste tady, Betty?“

Podezřívavě k němu vzhlédla. „Ne, ne, nevím,“ odpověděla. „Neudělala jsem nic zlého.“

„Jistě že jste neudělala nic zlého, Betty.“

Nyní se na něj podívala se zoufale zmateným výrazem okouřených obavami. „Já jenom... Já... Já se v tom nedokážu vyznat..., ve všech těch věcech. Prostě nevím...“ Hlas se jí vytratil, pak znovu otevřela kabelku a vytáhla složený papír.

„Trpíte pouze dočasným obdobím zmatku,“ vysvětlil doktor Wilkinson laskavým tónem, jímž se snažil zahalit strašlivou pravdu. „Vzpomenete si, jak jsme mluvili o vaší diagnóze?“

„O ničem takovém jsme nemluvili. Já si na nic nevzpomínám. A to jsem dospělá padesátiletá žena.“ Ve skutečnosti Betty dělily jen tři týdny od třiasedmdesátých narozenin. Vehementně pokračovala: „Vím, co je co, a pamatuju si všechno důležité. O tom vás můžu ujistit!“

„A já vám věřím,“ řekl doktor Wilkinson. Věděl, že je zbytečné hádat se s pacientkou, která trpí Alzheimerovou chorobou, že nemá cenu snažit se ji navrátit z bludného vnitřního světa zpátky do reality. Podíval se na jejího manžela: „Asi bys mi měl říct, co se stalo, Ronnie.“

„Ano, ehm, Betty měla v poslední době problémy se spáním,“ začal Ronald Bunter a podíval se na manželku, jejíž pozornost opět cele zaujal složený list papíru. Pokračoval nasmělým hlasem a očividně se vyhýbal nepříjemné pravdě: „Včera večer byla trochu zmatená... a nervózní, dalo by se říct.“

„Ale proboha, tati!“ vybuchl Brad Bunter vztekem zrozeňným z frustrace. „Proč neřekneš panu doktorovi, co se opravdu stalo?“

Jeho otec mlčel.

„Co se podle vás stalo, Brade?“ vybídl ho lékař.

„Tak jo.“ Bradley si ztěžka povzdechl, uspořádal myšlenky a začal: „Včera v sedm večer sedím ještě v kanceláři, když mi volá táta. Byl doma – v poslední době se vrací domů před pátou, aby se mohl starat o mámu – a říká, že potřebuje pomoci, protože si máma sbalila kufr a chce odejít z domu. Víte, ona si teď myslí, že to není její domov. A táta je celý nešťastný, protože na něho křičela a kopala ho a mlátila...“

Ronald Bunter se otřásl, jako kdyby ho ta slova ranila víc, než by kdy dokázaly manželčiny nohy či pěsti. Betty si dění kolem sebe vůbec nevšímala.

Brad se však nedal zastavit. „A máma nařiká jako smyslů zbavená. Chci říct, že v pozadí slyším, jak vzlyká, zatímco mluvím s tátou. Sednu teda do auta, přijedu tam a podaří se mi ji uklidnit aspoň natolik, aby něco snědla. Víte, ona teď vů-

bec nejí, když ji k tomu člověk nedonutí. Potom jedu domů za manželkou a chci popřát dětem dobrou noc, jenomže Brianne je už uložila spát. Takže se podíváme na televizi a jdeme si lehnout.“

„Ehm-hm,“ zabručel Wilkinson a zapsal si pár slov. „Byl to poslední incident té noci?“

„Kdepak, k čertu. Ve dvě ráno zase zvoní telefon. Táta. To samé. Mohl bych přijet? Máma se už nedá zvládnout. Budu upřímný. Pomyslel jsem si, že když chce uprostřed noci pomoc, ať zavolá sanitku. Ale to víte, je to moje máma, a tak se dám do auta. Úplně stejná situace, až na to... Promiň, tati, ale tohle by měl pan doktor vědět. Prostě máma chodí kolem domu úplně nahá, blábolí bůhvíjaké nesmysly... A vůbec se nestydí, žádné rozpaky, nic.“

„Lidské tělo není nic, za co bychom se měli stydět, Brade,“ napomenul ho lékař.

„No tak si na to vzpomeňte, až vám příště některý z vašich rodičů udělá z domova nudistickou kolonii.“

„Omluv prosím mého syna, doktore. On je občas trochu prostoreký,“ řekl Ronald s přehnanou zdvořilostí, která nedokázala zamaskovat zlost.

„Ne, tati, já jen říkám, jak to je. Takhle to dál nemůže pokračovat, pane doktore. Moji rodiče potřebují pomoc. I když vám budou tvrdit, že ji nechtějí, skutečně ji potřebují.“

„Hmm...“ Wilkinson zamyšleně pokyvoval hlavou. „Podle toho, co říkáte, se skutečně zdá, že se dostáváme do krizového stadia. Ale nerad bych uspěchal nějaké závěry. Stává se, že příhody, které popisujete, mívají fyziologické příčiny. Přiznávám, že v tomto případě o tom pochybuji, ale vždycky se vyplatí ujistit se, zda třeba nehraje roli drobná infekce. Takže kdyby vám to nevadilo, Betty, provedl bych teď pár testů.“

Žena se znovu naježila. „V žádném případě. Já nejsem nemocná. Víím, že nejsem. V životě jsem se necítila tak zdravá.“

„Inu, to velmi rád slyším, Betty. A nebojte se, ty testy nejsou nic vážného. Změřím vám krevní tlak, poslechnu si srdce

a plíce a podobné jednoduché úkony. Souhlasíte, abych je provedl, Betty?“

„No, snad ano.“

Ronald jí poklepal na předloktí. „Budeš v pořádku, Betsinko. Já na tebe dám pozor.“

Jako náhlý záblesk slunce se Betty Bunterová zářivě usmála a na okamžik jako by se jí vrátila někdejší krása a vitalita. „Děkuji ti, zlato moje,“ řekla spokojeně.

Testy zabraly doktoru Wilkinsonovi necelých pět minut. Když skončil, posadil se a řekl: „Výborně. Jak jsem předpokládal, nenašel jsem žádné fyziologické problémy, které by stály za řeč. Teď Betty předepíšu něco na uklidnění pro případy akutního podráždění. Rone, kdybyste se ty nebo Brad postarali, aby si vzala půl tablety pokaždé, když se vám bude zdát, že na tom není dobře, hodně by to pomohlo. Nesmí však během dne užít více než dvě půlky prášku.“

Rozhlédl se, aby se ujistil, že oba pochopili, co jim řekl, a pokračoval: „Pro tyto případy máme zpracovanou krizovou proceduru, která pacientům zajistí účinnou léčbu. Ještě dnes obvolám pár míst a do večera pro vás připravím řešení. Brade, kdybyste teď mohl doprovodit maminku do čekárny, chtěl bych si krátce promluvit s vaším otcem... Koneckonců je také mým pacientem.“

„To nezní moc povzbudivě. Měl bych si dělat starosti?“ zeptal se Ronald.

Wilkinson roztáhl rty v úsměvu, který měl uklidňovat, ale jen zřídka se to podařilo. „Ne. Prostě s tebou chci mluvit jako lékař s pacientem.“

Další slovo padlo, až když Brad odvedl matku z ordinace. „Tak co má tohle všechno znamenat, Franku?“ otázal se Ronnie Bunter.

„Jde o to, že Betty není jediná, kdo mi dělá starosti,“ odvětil Wilkinson. „Jsi vyčerpaný, Rone. Potřebuješ pomoc. Za stávající situace se Betty neobejde bez nepřetržité péče.“

„A já jí tu péči poskytnu, na to vezmi jed, Franku. Před oltářem jsem slíbil: ‚ve zdraví i v nemoci‘. A v mé profesi člověk sliby dodržuje, neporušuje je.“

„V mé profesi také. Ale nebyl bys Betty dobrým manželem, kdybys při péči o ni sám onemocněl. Starat se o člověka se závažným psychickým a neurologickým onemocněním, jakým Alzheimerova choroba bezesporu je, je mimořádně náročné. Znamená to plný úvazek čtyřicet hodin denně. Vypadáš vyčerpaně, Rone, a také jsi hodně zhubl. Stravuješ se řádně?“

„Když můžu,“ odpověděl Bunter. „Rozhodně to není tak, že bychom každý den zasedli k tříhodové večeři.“

„A co tvoje práce?“

„Inu, snažím se chodit do kanceláře pokud možno každý den. A všichni moji zaměstnanci i klienti vědí, že jsem pořád k zastížení na telefonu.“

Wilkinson odložil pero, opřel se, založil paže na prsou a podíval se starému příteli do očí. „Čili se dnem i nocí snažíš pečovat o Betty a do toho ti neustále zvoní telefon a lidé tě žádají o právníckou radu. Pověz mi, domníváš se, že poskytuješ svým klientům za jejich peníze ty nejlepší služby? Já totiž s jistotou vím, že kdybych procházel stejným martyriem jako v poslední době ty, rozhodně bych nedokázal své pacienty řádně léčit.“

Bunterovi poklesla ramena. „Uznávám, je to pro mě těžké. A ano, občas se mi stane, že položím telefon a bleskne mi hlavou, že jsem na něco zapomněl nebo jsem špatně vyložil některé ustanovení zákona. Ale ne proto, že bych neznal správnou odpověď. Jsem prostě strašně unavený.“

„Přesně tak. Takže teď ti předepíšu něco, co se ti určitě nebude líbit.“

„Musím se tím řídit?“

„Jestli ti zbylo v hlavě trochu zdravého rozumu, kamaráde, tak se tím řídit budeš.“

„No dobře, doktore, řekni mi to na rovinu,“ požádal Bunter a lékař se musel usmát jeho pokusu vystupovat jako hrdina staré kovbojky.

„Dobrá. Ze všeho nejdřív musíš zajistit Betty nepřetržitou péči, tu nejlepší, jakou její pojistný plán umožňuje.“

„Promyslím si to.“

„Rone...“, naléhal Wilkinson.

„No dobře, dobře, udělám to. Ještě něco?“

„Ano. Chci, abys okamžitě omezil pracovní aktivity. Máš ve firmě dobré a schopné lidi, ne?“

„Ty nejlepší.“

„Takže mohou převzít tvoje klienty. A o každodenní chod kanceláře se může postarat Brad. Jestli si chceš ponechat nějaký honosný titul, který naznačuje, že jsi pořád vedoucí pes smečky, i když už neštekáš, v pořádku. Nechci však, aby ses v kanceláři ukazoval častěji než jednou za týden a ještě lépe jednou za měsíc. Těžkou práci nechej na Bradovi.“

„Jenomže já si nejsem jistý, zda je na to dostatečně připravený.“

„Vsadím se, že totéž říkal tvůj otec o tobě, ale tys mu to ukázal.“

„A potom je tady...“ Bunter zkřivil obličej. „Nerad to říkám o vlastním synovi, ale chovám jisté pochybnosti o jeho charakteru. Sám jsi ho dnes slyšel. Občas umí být neomalený, konfrontační.“

„To jsou vlastnosti těch nejlepších právních poradců.“

„Jenomže to není styl, jaký bych ve firmě Bunter a Theobald podporoval. Nejlepší dohody, ty, které přetrvají a nekončí zahořklostí a vzájemnou nevráživostí, jsou takové, kdy obě strany cítí, že dosáhly svého. To znamená, že pro své klienty získáme to, co chtějí, nebo přinejmenším potřebují, ale současně respektujeme druhou stranu a uznáváme její oprávněné požadavky, ne že ji zadupeme do země.“

„Inu, Ronnie, já ti nehodlám mluvit do toho, jak máš řídit svou firmu, ale dnes jsem neslyšel syna, který byl neomalený nebo konfrontační. Slyšel jsem syna, který věděl, jak vážný je stav jeho matky, a stejně jako já si dělá o vás dva starosti.“

Chce, aby se matka když už ne vyléčila, protože Alzheimerovu chorobu nelze vyléčit, tak aby byl její stav co nejsnesitelnější.“

Bunter se starostlivě zamračil. „Opravdu si myslíš, že potřebuju pomoc a měl bych podstatně omezit pracovní nasazení?“

„Ano, myslím.“

„Co mám tedy dělat?“

„Především se šetřit. A trávit s Betty co nejvíc času. Poslyš, Ronnie, ono to nepotrvá dlouho – méně než rok, možná méně než půl roku – a Betty se dostane do stadia, kdy už tě nepozná, kdy už s tebou nebude moci mluvit, dokonce ani kdyby to mělo být nerozumné blábolení. Po ženě, do níž ses kdysi zamiloval, nezbude vůbec nic.“

Bunter zkrabatil obličej. „Tohle ne... To je strašné...“

„Ale je to prostě tak. Proto se snaž zbývající čas co nejlépe využít. Dbej na sebe, aby ses o ni mohl starat. Slib mi, že na to budeš alespoň myslet.“

„Ano, jistě, slibuju.“

„Jsi dobrý člověk, Rone, jeden z nejlepších. Betty je šťastná, že tě má.“

„Ani z poloviny tak šťastná jako já. A teď ji ztrácím...“

„Já vím...“ řekl doktor Wilkinson. „Já vím.“

Po desetiletí vykonával stát Texas hrdelní rozsudky v popravčí komoře ve věznici Walls v Huntsville a až do roku 1998 tam byly umístěny i cely smrti. Potom se však několika odsouzcům, byl mezi nimi i Johnny Congo, podařilo z věznice utéct a texaské ministerstvo spravedlnosti dospělo k závěru, že potřebuje lépe zabezpečenou trestnici. Cely smrti byly proto přemístěny do Polunského věznice v Západním Livingstonu, špičkově zajištěné instituce s maximální ostrahou, odkud ještě nikdy nikdo neutekl. Téměř tři stovky odsouzených zde pobývaly na samotkách a jedly ve svých celách z talířů, které jim dozorcí strkali „fazolovou štěrbínou“ ve dveřích. Cvičili o sa-

motě v zamřížované „rekreační zóně“. Jediný fyzický kontakt s ostatními lidmi představovaly tělesné prohlídky při odchodu z cely. Režim byl tak tvrdý, že z něj člověk snadno zešílel, a někteří trestanci se dokonce vzdali práva na odvolání a dali přednost dřívější popravě, jenom aby tomu trápení unikli.

Proces poprav y Johnnyho Conga byl zahájen ve tři hodiny odpoledne dne 15. listopadu. Neobdržel nabídku posledního pokrmu před smrtí a nedostane ji ani v Huntsville: od tohoto luxusu stát Texas dávno upustil. Ozvalo se jen zabušení na dveře a křik dozorce: „Už je čas, Johnny! Prostrč ruce fazolovou štěrbinou.“

Každý aspekt života v Polunského věznici byl vypočítán tak, aby trestance co nejvíce ponižoval a dehumanizoval, a procedura odchodu z cely nepředstavovala žádnou výjimku. Johnny přistoupil ke dveřím a klesl na kolena. Pak se otočil zády a natáhl paže dozadu, až ruce prošly štěrbinou do chodby. Když mu na zápěstích zacvakla pouta, stáhl ruce a postavil se.

„Odstup od dveří!“ zněl další povel.

Johnny s rukama spoutanýma za zády se poslušně vrátil doprostřed cely a pak se obrátil ke dveřím, které se právě otevřely.

Do místnosti o ploše šest metrů čtverečních vešli dva dozorcí. Jeden z nich byl běloch skoro stejně mohutný jako Johnny, s vojensky zastřiženými zrzavými vlasy a s obličejem a pažemi spálenými sluncem. V rukou držel brokovnici Mossburger a na tváři měl napjatý výraz, jako by jenom čekal na příležitost zbraň použít.

Johnny se na něj usmál. „Co má za smysl mířit na mě dneska bouchačkou, ty chytrolíne? Už teď je ze mě mrtvola, akorát že ještě chodím. Odpráskni mě a udělaš mi laskavost.“

Poté se otočil k druhému dozorcí, podsaditému Afroameričanovi středního věku s mírně prošedivělými vlasy. „Zdravíčko, strejdo.“

„Dobřej den i tobě, Johnny. Víím, že je to pro tebe těžký. Ale čím klidnějc to provedeme, tím to pro tebe bude lehčí, jasný?“

„Jo, jasný.“

„Fajn, takže teď tě připravím na převoz do Huntsville. Za prvé chci, abys stál rozkročenej s nohama asi vosumnáct palců vod sebe. Sloužilš v armádě, že jo?“

„To si piš že jo. Jako dělostřelecký seržant u mariňáků.“

„Tak mariňák, jo? Tak to asi víš, jak se stojí v pohovu.“

Johnny poslušně zaujal příkázaný postoj.

„Díky, člověče,“ řekl Strejda. „A teď chvílku vydrž, než ti zacvaknu pouta na kotníkách.“

Johnny opět poslechl a stejně ochotně si nechal připevnit řetěz kolem pasu. Pak mu dozorce uvolnil ruce spoutané za zády a připevnil mu pouta k řetězu. Nyní se mohl Johnny pohybovat pouze krátkými šoupavými kroky, jak mu to dovoloval řetízek mezi kotníky. Jakkoliv mohutný a silný, nyní byl Johnny Congo zcela bezmocný. Ke dvěma strážným, kteří vstoupili do cely, se připojili kolegové a společně vedli odsouzence chodbou k nakládací rampě, kde na něj čekala transportní eskorta.

Před mnoha lety, když odtud Johnny utíkal, Aleutian Brown chladnokrevně zabil kulkou do týla dozorce Lucase Hellera. Johnny předpokládal, že strážní, kteří se kolem něj shromáždili, to dobře vědí. Čekal, až dopadne první úder pěstí nebo obuškem – dozorce, jimž byl vydán na milost a nemilost, si s ním mohli dělat, co se jim zachce, a on se neměl jak bránit. Ale Strejdova uklidňující a rozumná osobnost na ně zřejmě zapůsobila natolik, že se k rampě dostal bez jediného incidentu. Dokonce ani ostatní odsouzenci nekřičeli za mužem na cestě do popravčí komory poslední pozdravy. Všichni seděli na svých samotkách, oddělení od chodby ocelovými dveřmi, a ani netušili, že tu Johnny seděl, natož aby věděli, že ho právě dnes odvádějí zemřít.

Dozorci postrčili Johnnyho Conga do zadní části neoznačené bílé dodávky, která patřila Úřadu pro přepravu vězňů, a příkázali mu, ať se posadí na jednu ze dvou šedých čalouněných lavic, které lemovaly boční stěny prostoru pro cestující. Pak mu zamkli pouta u kotníků k podlaze.

Okna kryly mříže a pevnější mříž oddělovala prostor pro cestující od kabiny řidiče. Naproti Johnnymu seděl ozbrojený dozorce, který měl na sobě hnědé kalhoty, bílou košili a tmavou ochrannou vestu. Strážný nepromluvil ani slovo. Vypadal pozorně, ale současně uvolněně jako člověk, jenž dokonale ovládá svou práci a věří, že ostatní strážní tu svou odvedou i v přítomnosti nechvalně proslulého mnohonásobného vraha. Johnny Congo také nemluvil. Upřeně zíral na dozorce, měřil si ho pohledem ve zjevné snaze získat si postavení alfa samce i v den vlastní smrti.

Detaily jeho popravy se probíraly na všech úrovních texaského ministerstva spravedlnosti. Všichni si plně uvědomovali, že mají co do činění s mimořádně nebezpečným zločincem, který již prokázal, že dokáže uprchnout i z velmi dobře střeženého zařízení. Jeho případu se dostalo velké pozornosti médií, která ještě zesílila, jak se blížila chvíle popravy. Odjezd z Polunského věznice sledovalo u každé brány několik televizních štábů a ve vzduchu rachotila helikoptéra. Mnohem větší dav novinářů se shromáždil u zadního vjezdu do věznice Walls, kudy vždycky přijížděla eskorta s odsouzencem.

Jediné, po čem všichni toužili, byl obrázek – jakýkoliv obrázek, třeba i zrnitý a rozmazaný – Johnnyho Conga v jeho současné podobě. K dispozici měli pouze oficiální vězeňský trojportrét pořízený ve chvíli, kdy vystupoval z letadla, které jej dopravilo z emirátu Abu Zara; tehdy vypadal jako člověk, jemuž přejel přes obličej nákladák. A potom ještě prastaré archivní snímky z doby, kdy se poprvé dostal do sporu se zákonem. Všemocná americká veřejnost chtěla a potřebovala spatřit muže, kterého právní systém jejich země posílá jejich jménem na smrt, v posledních okamžicích života. Úřady to však nikomu neulehčovaly, žádný zástupce médií neměl šanci se k odsouzení přiblížit.

Při vědomí neobyčejné prohnání zločince i toho, jakou ostudu by právní systém státu Texas utrpěl, kdyby se Congovi znovu podařil útek, doznala standardní forma konvoje urči-

tých změn. Jako vždy v něm jela tři vozidla, ovšem při této příležitosti nejel poslední v řadě další hlídkový vůz jako jindy, ale obrněný transportér typu Lenco BearCat a v něm seděla po zuby ozbrojená zásahová jednotka v počtu deseti mužů. Transportér byl velký, černě natřený a hrozivě působící válečný stroj a policisté uvnitř se mohli směle porovnávat se zelenými baretty. Proti jejich palebné síle mohla uspět pouze rozsáhlá vojenská přepadová operace.

Každý, kdo viděl D'Shona Browna v den Congovy poprav, mohl dosvědčit, že působil odtažitě, zaraženě a – celkem pochopitelně – velmi ustaraně. Vlastní exekuce měla proběhnout v šest hodin večer. Huntsville leží jen sto deset kilometrů severně od Houstonu a cesta po dálnici číslo 45 trvá za nepříliš hustého provozu asi hodinu. D'Shon dbal na to, aby se dopravní špičce vyhnul, a tak jeho limuzína Rolls Royce Phantom s uniformovaným řidičem vyjela s tichým předemím z podzemní garáže pod budovou jeho hlavního stanu v centru Houstonu přibližně ve stejné chvíli, kdy konvoj odvázející Johnnyho Conga na popravu opustil areál Polunského věznice. D'Shon seděl vzadu, místo vedle řidiče zaujal Clint Harding. Za nimi vyrazil z garáže černý Chevrolet Suburban se čtyřmi Hardingovými muži, jejichž úkolem bude provést D'Shona davem tisícím se před branami věznice a doprovodit ho do malého uzavřeného hlediště, odkud bude sledovat dění v popravčí komoře.

D'Shon se na iPadu díval na televizní přenos. „Dávají Johnnyho v telce. Sledují ho živě z vrtulníku, jako kdyby byl druhý O. J. Simpson.“

„Zvedá se mi žaludek, když vidím, jaký z toho dělají cirkus,“ prohodil Harding a naklonil se dozadu ke svému zaměstnavateli. „Hele, já vím, že vy dva jste byli kámoši, skoro jako bráchové, ale Johnny Congo je zatraceně nebezpečný chlap. A teď dostává nejhůřší trest, jaký mu společnost může udělit. Neměli by z toho dělat reality show.“

D'Shonovi zazvonil telefon. Vzal hovor, chvíli poslouchal a pak řekl: „Jo, Rashade, byl to kámoš... Ano, taky se dívám. Věděl jsem, že se to stane, ale i tak... Šílené, když si představím, že až Johnnyho uvidím, povezu ho na pojezdových nosících do komory. Klidně přiznám, že se na to vůbec netěším.“

Harding se otočil zpátky dopředu a zahleděl se čelním sklem na silnici, aby respektoval šéfovo soukromí. Proto neviděl, jak D'Shon vzal druhý mobilní telefon a přes systém Snapchat odeslal zprávu: „Perfektní. Pokračujte. Připravte ke startu helikoptéru a tryskáč.“

Deset vteřin po obdržení se zpráva rozplynula v kyberprostoru a nezůstala žádná stopa, že vůbec existovala.

Rashad Trevain se dva týdny snažil vymyslet způsob, jak sledovat vězeňský konvoj s Johnnym Congem, aniž by upoutal pozornost policistů. Nejdřív se samozřejmě nabízelo sledování po silnici, ale kdyby se za eskortou držel celou cestu jeden a ten samý automobil, určitě by si ho všimli a zastavili ho. Jeho lidé mohli zřídít systém vzájemného spojení mezi vozidly, ale museli by pokrýt tři různé trasy o celkové délce téměř devadesát kilometrů, což by znamenalo tři dlouhé řetězce řidičů, kteří by čekali rozmístění po jednotlivých trasách, aby převzali sledování, kdyby se konvoj náhodou vydal jejich cestou. Tím pádem by musel zapojit víc lidí, než mu bylo milé. S větším počtem osob zapojených do akce exponenciálně roste pravděpodobnost jejího prozrazení, protože člověk nemůže znát všechny a věřit jim, že udrží jazyk za zuby.

Pak Rashada napadlo použití sledovacího dronu, jaké policisté nasazují k pozorování a kontrole demonstrantů. Je to nevelký stroj o rozpětí necelého metru s třemi nebo čtyřmi svislými rotory a vybavený kamerou, která odesílá na základnu záběry v reálném čase. To by však vyžadovalo zkušené techniky a operátory a navíc zde platila řada omezení jak pro samotný dron, tak pro jím vysílaný signál. Rashad se tedy vrá-

til k základům a rozhodl se, že na klíčových místech prvních kilometrů každé trasy, kde se konvoj bude rozhodovat o dalším směru jízdy, rozmístí pět nebo šest pozorovatelů.

Když však předložil tento problém D'Shonu Brownovi, zatímco hleděli přes vodu k osmému jamkovišti golfového hřiště vyhrazeného členům Houstonského klubu, D'Shon se napřimil od míčku, který se chystal odpálit, a zeptal se: „Domníváš se, že ten konvoj bude sledovat helikoptéra?“

„Myslíš policejní vrtulník, jako nebeské oko?“ opáčil Rashad.

„Myslím vrtulník televizní stanice, který si odskočil od sledování provozu na dálnicích, aby doprovodil na poslední cestě prašivého negerského zabijáka. Podobně sledovali O. J. Simpsona.“

„Asi jo. Je to možné. Proč?“

„No protože jestli bude konvoj někdo sledovat ze vzduchu, ušetří nám tím spoustu práce...“

D'Shon se na okamžik odmlčel, aby odpálil míček, který dopadl asi deset metrů za jamkou, odrazil se a pomalu se kutálel zpátky k praporku.

„Parádní odraz, brácho,“ zasmál se Rashad. „Měl jsi velké štěstí.“

„Štěstí s tím nemá co dělat, hrál jsem s rotací,“ odsekl D'Shon chladně a vrátil hůl do vaku na ručním vozíku – rozhodli se, že se raději obejdou bez nosičů holí, aby nikdo neslyšel, o čem spolu mluví. „Ale zpátky k tomu vrtulníku,“ vrátil se k původnímu tématu. „Určitě by se nám hodilo, kdyby se tam nahoře jeden pohyboval. Akorát bychom se ho potom museli zbavit. Moc by nám neprospělo, kdyby se některé věci dostaly do televize.“

„Jasně, chápu, člověče.“

„Takže se o to postarej, ano? Jestli chceme tu práci udělat, musíme myslet na každou eventualitu.“

* * *

Všechny cesty Johnnyho Conga vedly do Huntsville. Proto léčku nastražili poblíž tohoto města. Tři těžce naložené sklápěcí nákladní automobily a pět ukradených SUV parkovalo na prašné stuze popraskaného betonu, která vedla od Martin Luther King Drive na severu ke hřbitovu Northside. Na dnešek nebyly plánovány žádné pohřby, nikdo si proto nemohl odstavených vozidel všimnout. Málik, který vedl jejich posádky, byl vychrtlý mladík s kůží barvy bílé kávy a obličejem ozdobeným kozí bradkou. Jmenoval se Janoris Hall. Jako všichni muži, kteří budou pracovat pod jeho velením, měl na sobě jednorázovou bílou tykekovou kombinézu s kapucí, na ruku jemné latexové rukavice a nekvalitní polypropylenové návleky, které zakrývaly tenisky značky Nike. Identický pracovní oděv nosí většina kriminalistů, kteří ohledávají místo činu, protože nechtějí kontaminovat dějiště zločinu, který vyšetřují. Málikové nechtěli kontaminovat místo zločinu, který se chystali spáchat, nechtěli po sobě zanechat stopy vedoucí k jejich identifikaci. Proto si také všichni nachystali hokejové brankářské masky k zakrytí obličeje.

Janoris si masku dosud nenasadil. Sledoval na iPadu televizní zprávy a ve chvíli, kdy vězeňský konvoj odbočil z Farm na Market Road, která nese číslo 356, a dál k mezistátní silnici 190, otočil se ke svému zástupci Donnymu Razakovi a řekl: „Míří na sever.“

Razak měl oholenou hlavu, hustý neupravený plnovous a hluboký drsný hlas, který vycházel z jeho sudovitého hrudníku. „Máme vyrazit a setkat se s nimi na sto devadesátce?“

Janoris se na okamžik zamyslel. Možnost zaujmout postavení s předstihem vypadala lákavě. Čím menší spěch, tím nižší pravděpodobnost, že se v průběhu akce dopustí hloupé chyby. Ale co když se konvoj vydá po vyhlídkové silnici kolem výběžku jezera a dál po státní silnici číslo 19? Nerad by čekal na nesprávném místě s ocasem v ruce, zatímco Johnnyho Conga povezou k popravčí komoře jinou cestou.

„Ne, člověče, ještě chvíli počkáme. Uvidíme, co udělají, až dojedou k mostu. Vyrazíme, jakmile budeme vědět, jestli ho překročí, nebo ne.“

Štáb operace Congo si zřídil velitelské stanoviště v jedné kanceláři ve věznici Walls. Nyní zbývalo už jen určit velitele. O toto místo se mohli ucházet tři kandidáti. Prvním byl guvernér věznice Hiram B. Johnson III., odpovědný za všechno, co se stane od okamžiku, kdy živý Johnny Congo vstoupí do areálu věznice, až do chvíle, kdy ji mrtvý opustí. Druhým kandidátem byl Tad Bridgeman, šéf Úřadu pro přepravu vězňů, který sídlil v budově Jamese „Jaye“ H. Byrda juniora asi dva kilometry severně od centra Huntsville, odpovědný za transport odsouzence z jedné věznice do druhé. A protože jsme v Texasu, nesměl chybět třetí uchazeč, muž v bílém stetsonu.

Tento muž měl na nohou hnědé kovbojské boty a modré džínsy a na sobě vzorně vyžehlenou bílou košili a tmavou kravatu. V pouzdře u boku se mu houpal revolver v takové poloze, aby ho mohl snadno vytasit i v koňském sedle, a na hrudi se mu třpytila texaská hvězda vyražená z mexické padesátipesové mince. Na znamení své tvrdé povahy a kovbojského původu nenosili důstojníci divize Texas Rangers oficiálně jinou uniformu než tuto hvězdu a klobouk. Neoficiálně se však u nich očekávaly džínsy a bílá košile. Muž, který je měl oblečené, se jmenoval Robert „Bobby“ Malinga a v hodnosti majora velel rangerům z roty A.

Právě on spolu s oběma výše uvedenými úředníky koordinoval bezpečnostní opatření při transportu a byl by odpovědný za dopadení Johnnyho Conga, kdyby se mu nějakou strašlivou náhodou podařil útek kdekoliv mezi Západním Livingstonem a Huntsville. A aby byla situace ještě složitější, bylo třeba brát v úvahu přítomnost čtvrté osoby, Chantelle Dixon Pomeroyové. Tato luxusně oblečená rusovláska dokonalého vystupování pracovala jako zástupkyně vedoucího úřadu guvernéra

státu Texas a tady působila jako pozorovatelka a poradkyně při řešení nejrůznějších politických problémů a otázek vztahů s veřejností, spojených s popravou a okolnostmi a úkoly, které ji doprovázely. Neměla právo udílet přímé rozkazy kterémukoliv z představitelů státní moci a justičního systému, představovala však oči, uši a hlas guvernéra. A ten samozřejmě rozkazy rozdávat mohl.

Právě v této chvíli mířil Congův konvoj na sever k osadě Cedar Point, která se rozkládá na břehu jezera, a čtyři klíčoví hráči na velitelském stanovišti dělali totéž co všichni ostatní: sledovali v televizi postup konvoje.

„Mně se ty obrátky nelíbí,“ zavrčel Bobby Malinga. „Když je vidíme my, může na ně hledět každý gangster v Texasu. Nechci, aby někoho napadl nějaký šílený kaskadérský kousek a chtěl si získat jméno jako chlap, který osvobodil Johnnyho Conga. Nebo chlap, který Johnnyho Conga zabil dříve, než to stihl stát. V obou případech by to byla strašná smůla. Chci, aby ta pitomá helikoptéra přistála.“

„To bohužel nepůjde, majore,“ řekla tiše Chantelle Dixon Pomeroyová. „Nejsme v Rusku. U nás platí první dodatek. Nemůžeme televizním stanicím zakázat filmování události, která má pro lid státu Texas velký význam.“

„Vy jste ještě neslyšela o domácí bezpečnosti? Johnny Congo je notorický zabiják. Strávil roky na útěku v Africe, kde vedl osobní ozbrojené milice. A podle všeho je pořád může řídit. Představuje jasné a přímé ohrožení národní bezpečnosti. Chcete snad pomáhat našim nepřítelům, paní Pomeroyová?“

„To nechci, majore,“ odtušila zástupkyně vedoucího guvernérova úřadu a do jejího medového hlasu pronikl ocelový hrot. „A kdyby to byl islámský terorista, guvernér by určitě měl stejné obavy jako vy. Ale tenhle člověk není vlastně nic než obyčejný vrah. Spravedlnosti bude učiněno zadost a guvernér si přeje, aby lid státu Texas na vlastní oči viděl, že disponujeme nejlepším policejním a vězeňským sborem v zemi.“

„Mohla byste alespoň zavolat do guvernérovy kanceláře a zeptat se, jestli by neschválil vyhlášení bezletové zóny?“ přemlouval ji Malinga.

„To bych zajisté mohla, ale nebude to nutné. V nejmenším nepochybuji o tom, co si pan guvernér přeje. Je mi líto, majore, ale ten vrtulník tam zůstane.“

Řeka Trinity se vlévá do severního konce jezera Livingston nedaleko malé pobřežní osady Onalaska. Ústí řeky je téměř pět kilometrů široké a překlenuje je most Trinity. Když dodávka s Johnnym Congem projížděla po mezistátní silnici 190 středem Onalasky, odsouzenec se otočil a vyhlédl okénkem za svými zády. Uviděl podlouhlý nízký domek, v němž sídlilo holičství, pojišťovací kancelář a prodejna koberců a podlahových krytin. Hned za ním stál podnik řetězce rychlého občerstvení Subway.

„Človče, co bych teď dal za čtvrt metru dlouhý obložený sendvič,“ zasnil se strážný usazený naproti němu. „Italskou bagetu z bylinkového a sýrového těsta, extra porci janovského salámu, papričky, spoustu majonézy, mňam... Co je tvoje oblíbené jídlo v Sub?“

„Cože?“ vyhrkl nechápavě Johnny Congo.

„Subway, človče. Který sendvič máš nejraději?“

„Nevím. Nikdy jsem tam nebyl.“

„Si ze mě děláš srandu! Tys nikdy nejedl v Subwayi?“

„Ne. O tom místě jsem v životě neslyšel.“ Johnny Congo chvíli lhostejně hleděl na dozorce a pak si povzdechl na znamení, že končí s politikou nekompromisního mlčení. „Sloužil jsem v Iráku, u mariňáků, a zabíjel jsem ručnickový hlavy. Po návratu domů na mě ušili obvinění z mnohonásobné vraždy a spoustu let jsem seděl v lochu, takže jsem nejedl nic než vězeňskou stravu. No a potom Afrika. V Africe žádný Subwaye nemají. Takže ne, v Subwayi jsem nikdy nejedl.“

„No tohle!“ vyhrkl strážný zmateně, jako kdyby právě zaslechl zcela novou a neobvyklou informaci.

U příští křižovatky naproti čerpací stanici Shell je zastavil semafor. Právě tady si mohli vybrat, zda pokračovat rovně, nebo zabočit kolem stanice na Market Road, státní silnici 356.

Ani strážný, ani Johnny Congo nemohli vědět, že v Huntsville upřeně pozoruje displej iPadu dvojice očí, které čekají, jestli konvoj odbočí. Pokud ano, povezou Conga vyhlídkovou trasou až ke křižovatce s dálnicí číslo 19 a dál po devatenáctce až na jihozápadní předměstí Huntsville. Ale když na semaforu naskočila zelená, hlídkový vůz v čele konvoje pokračoval rovně po mezistátní silnici 190 k mostu Trinity. Zakrátko vjel na nízký násep, po němž překoná většinu šířky jezera jen několik decimetrů nad hladinou, a mířil k vysokému betonovému oblouku vlastního mostu.

„Hádám, že teď už si v Subwayi nedáš nic,“ utrousil strážný. „Bez urážky, ale... Však víš, jak to myslím.“

„Jo, vím,“ opáčil Congo. „Otázkou zůstává, jestli to víš ty.“

Asi padesát kilometrů daleko na severním okraji Huntsville a hned vedle hřbitova zapumpoval Janoris Hall zařatou pěstí nad hlavou. „Jo!“ vykřikl. „Máme tě!“ Rozhlédl se po ostatních Málicích, kteří čekali na signál k zahájení operace. „Jdeme na věc. Vzali to po sto devadesátce. Vyrážíme jim naproti a uspořádáme parádní rande. Fajn, takže nástup...“

Andělé se shromáždili kolem Janorise Halla a Donnyho Razaka jako fotbalisté při předzápasovém rituálu. Janoris zevnitř obešel úzký sevřený kruh a Donny ho stínoval jako boxer v ringu. „Nabízí se nám obrovská příležitost, tady a teď!“ zařval Janoris a za jásotu podřízených naznačil útok pěstí na Razaka. Další štouchance a další výkřiky, zatímco Janoris pokračoval: „Taková příležitost se vyskytne jednou za život! Příležitost vejít do dějin! Uděláme něco, co se dosud nikomu nepodařilo. Uděláme to...“

„Uděláme to!“ zvolali ostatní Andělé a rychle vklouzli do tradičního kmenového rytmu výzev a odpovědí, který si jejich předkové přivezli na palubách otrokářských plachetnic z baráků západní Afriky na bavlněné plantáže a do kostelů amerického Jihu.

Janoris zapumpoval pěstí. „A znovu...“

„Uděláme to!“

„A znovu...“

„Uděláme to!“

„Dostaneme Conga na tři... A raz!“

„Raz!“

„Dva!“

„Dva!“

„Tři!“

„Congo!“

Jako jeden muž vyskočili do středu kruhu a pleskli nataženými dlaněmi. Pak se Janoris Hall rozhlédl po tvářích kolem sebe a řekl: „Jdeme si pro toho chlapa.“

O minutu později byla cesta ke hřbitovu prázdná. Nákladní automobily a sportovně-užitkové vozy ujížděly po silnici ke křižovatce s mezistátní silnicí číslo 190.

Na televizních obrazovkách se střídaly letecké záběry konvoje s pohledy na davy shromážděné kolem věznice Walls. Stáli tu zastánci lidských práv a odpůrci trestu smrti a proti nim členové spolku příbuzných a přátel obětí a tvrdí obhájci zákona a pořádku, kteří provolávali: „Zemřeš, Johnny, zemřeš!“

Reportéři a reportérky hlavních zpravodajských kanálů, kteří přiletěli z New Yorku, Atlanty a Los Angeles, si kontrolovali a upravovali účesy a naličení, než se postaví před kameru – pouze muži, ženy zůstávaly uzavřeny ve virtuálních kuklách přenosových vozů, aby si neponičily umělý vzhled panenek před vystoupením, kdy budou předstírat, že události komentují již několik hodin. Nechyběli nejrůznější obchod-

níci, kteří z otevřených dodávek prodávali gurmánská žebírka a chilli. A na každého jedince, jenž měl profesní důvod stát u státního nápravného zařízení Walls, připadala stovka jiných, kteří přišli z prosté zvědavosti anebo proto, aby mohli později říct, že byli u toho, když velkému zločinci Johnnymu Congovi píchli smrtící injekci.

Na velitelském stanovišti mluvil Tad Bridgeman, šéf Úřadu pro přepravu vězňů, vysílačkou se svým podřízeným, který seděl vedle řidiče dodávky převážející Johnnyho Conga.

„Co vězeň? Nějaké problémy?“ zajímal se.

„Ne, pane,“ zněla odpověď. „Hodný jako beránek. Slyšel jsem, že se s Frankem bavil o sendvičích. Věřil byste tomu?“

„Tam, kam má ten zloduch namířeno, žádné sendviče nebudou,“ opáčil Bridgeman. „Možná tak akorát grilované. A Johnnyho Conga taky ugrilují.“

„To máte pravdu, pane.“

„Fajn, průběžně mě informuj, synku. Kdyby se cokoliv stalo, chci být první, kdo se to dozví.“

„Ano, pane.“

Major Texas Rangers Bobby Malinga vrčel na televizní obrazovky. „Boha jeho, nemůžete se už konečně vykašlat na ty pitomce před branami? Chci vidět, kde je konvoj.“

Chantelle Dixon Pomeroyová se sladce zasmála. „Copak, majore? Před pár minutami jste říkal něco jiného. Pokud si dobře vzpomínám, žádal jste, aby ta helikoptéra okamžitě přistála.“

„No jo, no. Ale když už tam je, chci vidět to samé co pilot.“

Ozvalo se zaklepaní a vešel uniformovaný policejní důstojník. Těkal očima po místnosti, dokud nespatrił Chantelle. „Nerad vás obtěžuju, madam, ale venku je hromada reportérů, kteří by s vámi chtěli mluvit. Zajímá je názor guvernéra na dnešní dění. Co jim mám říct?“

„Že za nimi hned přijdu.“ Zvedla mobilní telefon a půl minuty se radila s vedoucím guvernérovy kanceláře v Austinu. Její příspěvek ke konverzaci zněl: „Jo, jo, slyším, rozumím,“

až po závěrečné: „Fajn.“ Vrátila telefon do kabelky a vytáhla z ní skládací kosmetické zrcátko. Zkontrolovala nalíčení a přesvědčila se, že se z účesu nezatoulal žádný kaštanový pramének, a zrcátko zaklapla. Když ho strkala do kabelky, podívala se na Bobbyho Malingu a pokrčila rameny. „Holka musí vypadat co nejlíp,“ poznamenala a vyšla z velitelského stanoviště, aby šířila evangelium guvernéra státu Texas.

Ovšem sotva se nadechla k úvodním slovům, zástupci médií se rozprchli jako hejno špačků po výstřelu. K věznicí právě dorazil D'Shon Brown. Byl jediný z příbuzných či přátel odsouzence, kdo se stane svědkem poprav. Všichni chtěli slyšet, co o tom řekne, a dali mu přednost před názory texaského guvernéra.

Asi dvanáct kilometrů od Huntsville na křižovatce Farm a Market Road se mezistátní silnice 190 stáčí doprava a u zatáčky se nachází velké otevřené parkoviště s čerpací stanicí Valero a Bubbovou restaurací a jídelnou, kde se stravují místní obyvatelé a všichni, kdo si chtějí dát na cestě pauzu. Kolonu pěti SUV a všech tří nákladáků dovedl na parkoviště Mercedes ML63, v němž na sedadle spolujezdce seděl Janoris Hall. Stejně jako Bobbyho Malingu i jeho vztekalo, že televize neukazuje více leteckých záběrů na konvoj. Před několika minutami naštěstí režiséra přenosu znudilo pořád sledovat davy před věznicí a přepojil na kameru ve vrtulníku. Janoris klel jako pohan a frustrovaně mlátil pěstí do koženého čalounění palubní desky kolem satelitní navigace, kdykoliv museli zpomalit kvůli vlekoucímu se kamionu nebo tahači. Přestože se na volných úsecích mohli rozjet vysokou rychlostí, překážky se jim stavěly do cesty s neúprosnou pravidelností a Halla děsilo, že uvidí hlídkový vůz, dodávku s vězněm a obrněný transportér, jak kolem nich projíždí na druhé straně vozovky, a oni nebudou moci udělat nic, aby je zastavili. Ovšem jakmile spatřil

záběry z vrtulníku a mapu, kterou televizní stanice laskavě umístila do rohu obrazovky, uvědomil si, že to stihnou. Ale bude to o fous.

Když vjížděli kolem čerpací stanice na parkoviště, konvoj Johnnyho Conga se nacházel jen tři nebo čtyři kilometry daleko a pohyboval se stálou rychlostí sto deseti kilometrů v hodině. Sportovně-užitková vozidla Janoris očísloval a nazval je Congo 1 až 5. On sám pochopitelně seděl v jedničce a teď poslal Congo 2, sportovní Range Rover, dál po silnici s příkazem ohlásit mobilem, jakmile spatří konvoj, pak se co nejrychleji otočit a sledovat ho k čekajícím Andělům. „Ale nezajížděj za peterbilt,“ dodal.

Sotva stačil seřadit zbývající vozidla na určená místa, když mu zazvonil telefon. „Vidíme je,“ oznámil hlas z Conga 2. „Necelý dva kiláky daleko. Za minutu jsou u vás. Je vidět i ta helikoptéra.“

Janoris se zahleděl směrem, odkud přijede konvoj. Silnice se táhla jako struna k hřebeni nízkého kopce vzdáleného asi půl kilometru. Akci zahájí v okamžiku, kdy se na hřebeni ukáže první vůz kolony.

„První dva nákladáky na výchozí pozice. Congo tři hned za nimi,“ přikázal Janoris. „Congo pět, Bobby, udělej, co máš, člověče.“

Dva masivní Kenworthy T800 vyrazily k exitu směřujícímu k pravému pruhu silnice 190 a zastavily bok po boku, jejich přední nárazníky zasahovaly do vozovky, za nimi druhý Range Rover Sport. Každý řidič, jenž by chtěl vyjet z odpočívadla, by musel počkat.

Audi Q7 označené Congo 5 parkovalo za čerpací stanicí. Nyní z něj vystoupil muž, který nesl těžký černý válec dlouhý půldruhého metru. Postavil se za rozměrný předek SUV, klekl na jedno koleno a položil si trubici na rameno. Pak ji namířil východním směrem a zvedl k obloze.

* * *

Znuděný režisér v Houstonu přepnul obraz z helikoptéry zpátky k věznicí. Nemohl nechat diváky věčně hledět na tři vozidla ujíždějící po obyčejné dálnici. Jeho poslední instrukce kameramanovi ve vrtulníku zněla: „Dej mi vědět, kdyby se stalo něco zajímavého.“

V tom okamžiku spatřil Janoris Hall hlídkový policejní vůz, který se vyhoupl přes hřeben kopce. V tuto denní dobu byl provoz velmi řídký a mezi pastí a jejím cílem nezavazela žádná jiná auta. Perfektní. „Vagony na cestu!“ zvolal do mobilního telefonu. Dvě sklápěčky vyjely z odpočívadla a pomalu se rozjely, každá v jednom jízdním pruhu. Jejich rychlost nepřesáhla padesátku a účinně tak blokovaly polovinu dálnice směřující na západ. Congo 3, Range Rover, se posunulo kupředu a zůstalo stát na krajnici uprostřed výjezdu.

Janoris se na sedadle předklonil a zahleděl se čelním sklem k obloze. Ano, je tam. Helikoptéra se vznášela nad konvojem jako ptačí máma dohlížející na mláďata. „Vidíš ji, Bobby?“ zeptal se.

„Jasně, člověče, zrovna ji zaměřuju,“ zněla odpověď.

„Neuspěchej to, brácho. Nech sklápěčky udělat, co mají.“ Janoris se podíval k silnici. Konvoj už byl prakticky naproti němu. „Congo tři, teď!“ Range Rover vyjel na dálnici, zůstal ve vnějším pruhu a nejel příliš rychle. Řidič čelního policejního automobilu zablikal levým ukazatelem a zavedl konvoj do vnitřního jízdního pruhu. Congo 3 zrychlilo a drželo se hlídkového vozu.

„Congo čtyři a peterbilt, teď!“ zavelel Janoris a porsche vyvedlo obrovský sklápěcí nákladák na dálnici.

Vrtulník nyní letěl přímo nad nimi.

Řidič hlídkového vozu si uvědomil, že mu nákladní automobily před ním blokují cestu. Majáčky na střeše se rozblikaly, zavyla siréna. Na nákladáky to nemělo nejmenší vliv. Policista musel zpomalit, aby do nich nenaboural. Rychlost samozřejmě snížila i dodávka a za ní obrněný transportér.

* * *

Kameraman ve vrtulníku postřehl pod sebou záblesk světla a oznámil do studia: „Něco se tu děje, dva nákladáky blokují dálnici. Státní policajti musí být naštvaní, protože pustili majáčky.“

„Fajn. Sledujte je. Kdyby něco, přepneme na vás.“

Ono „kdyby něco“ nastalo hned vzápětí. „Co to sakra...?“ vydechl kameraman, když se oba nákladní automobily stočily jeden za druhým do strany. „Vidíte to?“ vykřikl, když vedoucí kenworth přešel žlutou dvojitou čáru a zastavil se napříč polovinou dálnice směřující na východ. Druhý nákladák se stočil doprava, zastavil a zacouval přes jízdní pruhy západního směru, kam směřoval věžeňský konvoj.

Bobby příkrčený u Audi Q7 za čerpací stanicí stiskl spoušť odpalovacího zařízení protiletadlových střel Stinger FIM-92 opřeného o rameno. Z trubice vyletěla k nebi raketa s deseti kilogramy trhaviny a naváděna tepelným čidlem mířila dvojnásobnou rychlostí zvuku k výfukům helikoptéry, umístěným vzadu nad kabinou. Cíl zasáhla po necelé vteřině letu.

Nikdo na palubě vrtulníku si nestačil uvědomit, že na ně kdosi střelil. Výbušná nálož je roztrhala na kousky. V jednu chvíli tu byli živí a zdraví a v příštím zlomku vteřiny zemřeli.

Signál do Houstonu se ztratil, takže nikdo v televizním studiu – a samozřejmě ani diváci – neviděl, co se na mezistátní silnici číslo 190 stalo.

Řidič hlídkového vozu usoudil, že by se konvoj mohl kolem nákladáků dostat tak, že by zajel doprava na travnatou krajnici. Předpokládal, že řidič Range Roveru určitě dupne na brzdy, když uvidí, že mu policejní auto kříží cestu. Jenomže Range Rover nezpomalil. Neochvějně držel směr a rychlost i poté, co do něj hlídkový vůz z boku narazil. Zaskřípaly zborcené plechy, od kterých vylétly roje jisker.

Oba nákladní automobily teď stály šikmo napříč oběma směry čtyřproudové silnice.

Jejich korby se začaly zvedat, zadní postranice se otevřely a na vozovku se valily dva proudy hrubého, tvrdého odpadu.

Během několika vteřin vytvořily nepřekonatelné zátaras, za nimiž vznikla uzavřená vražedná zóna.

Řidič Conga 3 samozřejmě věděl, co se stane, a svou akci si dokonale načasoval. Strhl volant doprava a o vlásek se vyhnul kenworthu, který mu blokoval průjezd. Stihl to jen tak tak – hlídkový vůz, který ho v těsném závěsu následoval, zavalila lavina kusů betonu, cihel a kamení, odtlačila ho z vozovky a přirazila jej na borovice, které lemovaly dálnici.

Řidič dodávky s Johnnym Congem musel během vteřiny vyřešit těžké dilema. Mohl si vybrat mezi nárazem do nákladáku, nebo do hromady odpadu. Dupl na brzdu, strhl vozidlo do smyku a bokem narazil do podvozku kenworthu.

Strážného v zadním oddělení dodávky vrhla setrvačnost na protější stranu. Těsně minul Johnnyho Conga a jednotlivými částmi těla narazil do lavice, do ocelové stěny a do kovové mříže na okénku.

Samotný Congo netušil, jaký plán zachránci vypracovali. Pochopil však, že operace právě probíhá, a na srážku se připravil. Sevřel řetěz, který ho poutal k podlaze, a napjal bicepsy. I tak mu náraz málem vytrhl paže z ramenou, a kdyby neskrčil hlavu mezi kolena, letící tělo dozorce by mu ji přirazilo ke stěně.

Když se dodávka konečně zastavila, strážný ležel bezvládně na podlaze jako odhozená hračka. Ještě dýchal, byl však zcela bezmocný. Johnny Congo byl potlučený a cítil se jako roztržený vedví, ale jinak se mu nic nestalo.

Pak ucítil benzinové výpary, které pronikaly do kabiny, a rozeřval se: „Vytáhněte mě odsud!“ Odsunul se, co mu řetěz dovoľoval, co nejdál od boku, kterým dodávka narazila do nákladního automobilu. Usoudil, že musí hlasitě ječet a kopat do všeho, kam dosáhne, aby na sebe upozornil, ale když se vztyčil, vyhlédl okénkem a viděl, co se děje venku, křik mu uvázl v hrdle.

Hořící trosky vrtulníku dopadly na zem jako žhavé balvany vyvržené z jícnu sopky. Listy rotoru vyřízly v borovém